

dne 1. 9. 2014

Vážený pan
Mgr. art. Peter Duhan
kancelář generálního ředitele
Český rozhlas
Vinohradská 12
120 99 Praha 2

Vážený pan
Jan Pokorný
šéfredaktor Radiožurnálu
Český rozhlas
Vinohradská 12
120 99 Praha 2

Rada Českého rozhlasu
Český rozhlas
Vinohradská 12
120 99 Praha 2

Stížnost – vyjádření nespokojenosti s jednáním redaktorů Českého rozhlasu p. Janka Kroupy a p. Markéty Chaloupské a žádost o vyjádření Českého rozhlasu k jednání těchto redaktorů

Vážené vedení Českého rozhlasu,
vážená Rado Českého rozhlasu,
vážený pane šéfredaktore Radiožurnálu,
zasílám Vám své vyjádření nespokojenosti s jednáním redaktorů Českého rozhlasu p. Janka Kroupy a p. Markéty Chaloupské. Dovolte, abych Vás seznámil s podrobnostmi mé stížnosti.

Dne 21. 7. 2014 mi paní redaktorka Markéta Chaloupská zaslala na moji emailovou adresu emailovou zprávu následujícího znění:

*„Dobrý den,
dostala jsem na vás kontakt od pána, který si říká Kasz. Chtěla jsem Vás poprosit: Zpracováváme téma o pedofilii a jejím vnímání u veřejnosti. Měl byste prosím čas na kratší rozhovor o tématu?*

*Předem díky
S pozdravem
Markéta Chaloupská”*

Jelikož se tématem pedofilie zabývám již několik let na odborné úrovni a již jsem poskytoval médiím, vč. Českého rozhlasu, konkrétně paní redaktorce Lucii Vopálenské, několik rozhovorů, neviděl jsem na žádosti paní redaktorky Chaloupské nic divného nebo podezřelého. Odpověděl jsem jí zasláním telefonního kontaktu. Ještě týž den mi v 15:17 hod. volala, domluvili jsme si termín rozhovoru na čtvrtek 24. 7. 2014. Také jsem paní redaktorce navrhl, že by se rozhovoru mohl zúčastnit za komunitu ČEPEK (Československá pedofilní komunita, která se sdružuje kolem stránek <http://www.pedofilie-info.cz> a s níž spolupracuji) jeden z pedofilně zaměřených mužů.

Markéta Chaloupská souhlasila. Ve středu jsme si telefonicky potvrdili termín a místo rozhovoru – k rozhovoru mělo dojít ve čtvrtek 24. 7. 2014 v 16 hod. v budově Českého rozhlasu v Ostravě.

Když jsme dorazili i se zástupcem komunity ČEPEK do budovy rozhlasu, čekal na nás kromě paní redaktorky Chaloupské i pan redaktor Kroupa. Jeho přítomnost však nebyla předem domluvená, **paní redaktorka Chaloupská mne o tom, že se bude rozhovoru účastnit i pan redaktor Kroupa, předem neinformovala.** Nicméně k rozhovoru jsme na místě svolili. Zástupci komunity ČEPEK s přezdívkou TeenBL bylo přislíbeno, že nebude jmenován a že mu bude zkreslen hlas.

Zpočátku vypadal rozhovor „normálně“, paní redaktorka Chaloupská měla běžné dotazy, které se vzhledem k tématu dají očekávat. Nicméně po chvíli převzal iniciativu v rozhovoru pan redaktor Kroupa, již jen občas doplněný dotazem paní redaktorky Chaloupské. Paní Chaloupská se mne zeptala, jakou funkci mám ve sdružení ČEPEK. Odpověděl jsem, že je na mě registrovaná doména www.pedofilie-info.cz vč. hostingu, tedy že umožňuji webu ČEPEK chod, jelikož v registraci domény musí být uvedené pravdivé údaje a zřejmě žádný zástupce pedofilní komunity by se neodvážil, aby byla doména registrována na jeho skutečné jméno. Po tomto vysvětlení padla první neseriózní otázka pana redaktora Kroupy, zda jsem nebo nejsem pedofil. Tato otázka mne značně zaskočila, nečekal jsem ji. Pan Kroupa mne ale v podstatě donutil k odpovědi. Dále se zeptal, jak mě napadlo hostovat „pedofilní web“. Vysvětloval jsem, že to sahá do dávné historie, kdy se mi na vysoké škole svěřil kamarád...

Dovolte mi na tomto místě i Vám stručné vysvětlení, proč se tématu pedofilie věnuji. Ten kamarád se mi zhruba před 10 lety svěřil, že přibližně od 13ti let cítí, že se mu líbí malé holčičky. Nespojil si to s pojmem pedofilie, neboť měl v sobě tehdy, stejně jako většina lidí, konstruovanou představu pedofila jako člověka, který ubližuje dětem, a on dětem ubližovat nechtěl. Na základě tohoto svěření jsem se začal o téma pedofilie trochu více zajímat. Zjistil jsem, že existuje jen velmi málo literatury na toto téma a že se nekriminálním pedofilním jedincům, tedy těm jedincům, kteří cítí erotickou přitažlivost k dětem, ale děti nezneužívají, nikdo po odborné stránce nevěnuje, neexistuje pro ně žádná literatura, která by jim v jejich nelehkém údělu poradila a pomohla. Napadlo mě proto, že na téma pedofilie napíši bakalářskou práci (<http://is.muni.cz/osoba/174448>). Literatury bylo skutečně jen velmi málo, i tak se mi podařilo sehnat přes 100 různých zdrojů.

Bakalářská práce vzbudila na univerzitní půdě pozitivní ohlasy, na základě kterých jsem začal být zván na odborné konference. Sexuologové v roce 2010 na konferenci Bohnické sexuologické dny, která se koná každý rok v únoru v Praze, po přednesení mého referátu uznali, že nekriminálním pedofilně zaměřeným jedincům skutečně dosud nevěnuje nikdo z nich větší péči. Pedofilně zaměřeným osobám se sexuologové většinou začnou věnovat, až když je pozdě – až když spáchají sexuální delikt. A mnoho z pedofilně zaměřených osob se fakt, že jsou pedofilně zaměřeni, dozvedí až v léčebně. Zároveň však i sexuologové vždy uváděli a uvádějí, že pravděpodobně většina pedofilů se sexuálního deliktu vůči dětem nikdy nedopustí.

Vzhledem k popisovanému deficitu zájmu o preventivní práci s nekriminálními pedofilně zaměřenými osobami jsem se rozhodl v tématu pedofilie pokračovat i v diplomové práci

(<http://is.muni.cz/osoba/174448>), za kterou jsem dokonce získal Cenu děkana za významný tvůrčí čin, a bylo mi doporučeno, abych téma neopouštěl a dále se mu věnoval v doktorském studiu, ke kterému jsem byl letos na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně přijat.

Téma disertační práce odpovídá problematice, kterou se zabývám a na kterou upozorňuji: *Sexuální výchova na základních a středních školách jako nástroj primární prevence pohlavního zneužívání dětí*. Totiž ve výzkumu, který jsem provedl v rámci diplomové práce, jsem zjistil, že první indicie o svém pedofilním zaměření vnímají tyto osoby průměrně i nejčastěji kolem věku 13 let, což jsou v podstatě děti, které navštěvují zhruba 7. třídu základní školy. Ve věku 17 let si to většina z nich vnitřně přiznává, že jsou pedofilové (to se již většinou nacházejí na střední škole), ale někteří s tím mají velké komplikace – považují se za zrůdy, myslí si, že nemají jiné východisko, než zneužít nějaké dítě, protože se k nim jen stěží dostane informace o tom, že existují i pedofilové, kteří děti nezneužívají. Proto také 6 z 36 mých respondentů, zástupců komunity ČEPEK, spáchalo sexuální delikt průměrně ve věku 18 let, tedy stále v poměrně mladém věku – v době své adolescence. Domnívám se, že včasným zařazením stručných informací o parafilích, vč. pedofilie, například do sexuální výchovy na základních a středních školách, vysvětlení pojmu a zdůrazněním, že ne každý pedofil zneužívá děti, že tito lidé povětšinou žijí bezúhonný a plnohodnotný život, může některým deliktům ze strany těchto mladých pedofilů předejít.

Kolem tématu pedofilie panuje mezi veřejností mnoho mýtů. Například si lidé myslí, že pedofil = ten, kdo zneužívá dítě. I sexuologové však uvádějí, že pravděpodobně většina pedofilně zaměřených osob se deliktu nikdy nedopustí, a naopak pro porozumění dětskému světu mohou být skvělými učiteli, vedoucími volnočasových aktivit nebo autory knih pro děti. Také si lidé myslí, že ten, kdo zneužije dítě, je vždy pedofil. To také není pravda, např. náš přední český sexuolog prof. Petr Weiss uvádí, že 90% případů pohlavního zneužívání dětí nemají na svědomí pedofilové, ale většinou zaměřené lidi, kteří dítě použijí jako náhradní sexuální objekt.

(Zdroj: <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/124292-az-90-procent-pripadu-zneuzivani-deti-nezpusobuji-pedofilove.html>)

Podrobnější informace, které celou problematiku, které se věnuji, stručně vysvětlují, Vám zasílám v Příloze č. 1. Jedná se o můj příspěvek do sborníku mezinárodní konference *Sexuality*, která se konala v roce 2012 v Bratislavě. Příspěvek, který stručně uvádí výsledky mého výzkumu z diplomové práce, je dostupný též online na internetu: <http://www.pedofilie-info.cz/pedofilie-vysledky-vyzkumu-2012/>

Před pokračováním ve čtení tohoto dopisu **velmi doporučuji** pro lepší vhled do problematiky a tím i do této mé stížnosti na jednání redaktorů Českého rozhlasu **nejdříve tuto přílohu přečíst**.

Vrátím se zpět k rozhovoru, který se konal 24. 7. 2014 v budově ostravského rozhlasu. I panu redaktoru Kroupovi jsem vysvětloval, že pedofilům, kteří děti nezneužívají, se nikdo

po odborné stránce nevěnuje, že neexistuje žádná literatura, kde by se tito lidé dozvěděli, co mají dělat, jak mají se svou odlišnou sexuální preferencí naložit. Jenže – jak vyšlo později najevo – **pan redaktor Kroupa ve skutečnosti o odborné informace zájem neměl.** Dovolím si proto zde stručně napsat body, kterých se rozhovor s panem redaktorem Kroupou dne 24. 7. 2014 týkal (samotnou reportáž Českého rozhlasu ze dne 30. 7. 2014 popíši a okomentuji až v další části tohoto dopisu):

- Když jsem panu redaktoru Kroupovi vysvětloval deficit práce s pedofily, že neexistuje žádná literatura atd., zmínil jsem spíše řečnickou otázku: Kam má 13tiletý kluk, který cítí, že jej přitahují děti, jít, s kým se má poradit? Když nikde ani nejsou žádné informace... Načež pan redaktor Kroupa odpověděl, že to není pravda, že se přece mohou přijít dobrovolně léčit k sexuologovi. Představa, že se 13tiletý chlapec svěří s něčím tak intimním a navíc mezi lidmi tabuizovaným, nepochopeným a z důvodu tohoto nepochopení odsuzovaným, je – promiňte mi – velice naivní. Vysvětloval jsem, že i u dospělých osob je dobrovolná návštěva odborníka – sexuologa velmi zřídka, protože se ti lidé bojí. Mají strach, že je tento odborník někam nahlásí (vždyť všude se píše, že „pedofilie je trestná“) a taky se bojí, že budou registrováni v kartotéce či v seznamu zdravotní pojišťovny, ke kterému má kdoví kdo přístup. Kdyby někdo nepovolaný zjistil, že jsou „na děti“, může je to stát partnerský či rodinný život, kariéru, ztrátu přátel, apod. Již jsem několik pedofilně zaměřených mladých mužů k sexuologovi doprovázel, takže vím, že jejich obavy bývají skutečně velké, někdy až nepřiměřeně přehnané. Nám se to mluví, nikdo ale nejsme v jejich kůži, a kdo ví, jak bychom se – být na jejich místě – zachovali.

- Posléze se pan redaktor Kroupa zeptal na důvod existence stránek www.pedofilie-info.cz. Ty byly založeny v roce 2010, záhy poté, co Jiří Fx100d, jeden z administrátorů, se mnou navštívil několik odborných konferencí jako „živá“ kazuistika v rámci mých příspěvků – referátů. Hlavním důvodem, proč tehdy stránku zakládal, byla pomoc lidem, kteří cítí, že se jim líbí děti, aby našli nějaké informace a mohli se lépe s touto svou odlišností vyrovnat. O rok později sám Jiří Fx100d na základě své účasti na konferencích domluvil spolupráci s několika sexuology, a tak začala na této stránce fungovat i jediná anonymní internetová sexuologická poradna v ČR i SR, která se zabývá speciálně tématikou pedofilie. Když jsem panu redaktoru Kroupovi vysvětloval, že Jiří Fx100d se mnou jezdil na konference jako tzv. „živá kazuistika“ (vždy krátce sdělil svůj příběh v rámci mého referátu), pan Kroupa na to pro mě dost nepochopitelně reagoval slovy: „Žádný Jirka, to jste vy.“ Teď zpětně si uvědomuji, že těmito či podobnými reakcemi se ze mě pan Kroupa nejspíš snažil dostat nějaké „tajné“ informace, nachytat mě na slovíčku, apod., vlastně vůbec nereflektoval, že to, co mu říkám, je pravda.

- Pak se mě paní redaktorka Chaloupská zeptala na další podivnou otázku: „*Vy tedy pořádáte nejenom konference, ale jezdíte i do škol?*“ Odpověděl jsem jí, že konference samozřejmě nepořádám, že se jich pouze zúčastňuji (popravdě tedy ani nevím, jak bych mohl pořádat nějaké konference, a nechápu, jak toto vůbec mohlo paní redaktorku napadnout). Vysvětloval jsem, že ze začátku jsem byl na konference zván a nyní se již

každoročních konferencí zúčastňuji pravidelně. Občas jsem pak pozván i na nějakou menší konferenci. Z mého pohledu je evidentní, že **paní redaktorka Chaloupská si nezjistila ani základní informace**, které mám uvedené například i na své osobní stránce Masarykovy univerzity (<http://is.muni.cz/osoba/174448>).

- Když jsem se následně ohradil, že sice pracuji jako pedagog na základní škole, ale po školách nejezdím, se paní redaktorka Chaloupská odvolala na informaci od paní sexuoložky MUDr. Růženy Hajnové, která jim prý uvedla, že „*jezdím po školách a pořádám osvětu*“. Což ale není pravda. Na odborných konferencích pouze upozorňuji na výše zmíněný deficit preventivní práce s pedofily a pokládám přítomným posluchačům řečnickou otázku, zda by nebylo méně zneužitých dětí, kdybychom mladým lidem už třeba na základní škole podali informaci o tom, co je to pedofilie, aby se s ní ten jedinec, který cítí, že jej přitahují děti, lépe vyrovnal a mohl se tak předem připravit na rizikové situace, které mohou přijít. Jak už jsem uvedl a jak je popisuji i v Příloze č. 1 tohoto dopisu, mnoho zneužití totiž pedofilně zaměřeni jedinci spáchají tehdy, kdy si vnitřně nepřiznají, že jsou pedofilové. Skutečnost, že jsou pedofilové, se následně dozví až v léčebně, a teprve až tam se tito delikventní pedofilové se svou odlišnou erotickou preferencí začínají učit zacházet a žít. Zdá se, že si někteří sexuologové na konferenci vyložili má slova tak, že pořádám osvětu na základních školách. Z mé strany to ale byla vždy řečnická otázka k zamyšlení, zda by nebylo dobré takovou „osvětu“ zavést do sexuální výchovy. Neboť se domnívám, že pouze ten pedofil, který ví o své erotické preferenci, se může s touto erotickou preferencí naučit zodpovědně zacházet.

- Dále se diskuze stočila na web www.pedofilie-info.cz. Pan redaktor Kroupa se ptal, proč má ta pedofilní komunita (měl na mysli ČEPEK – Československou pedofilní komunitu, která se sdružuje právě kolem stránek www.pedofilie-info.cz) touhu říkat, že pedofilie je vlastně „normální“, proč má touhu společenského uznání. Vysvětloval jsem, že jedním z cílů webu je naučit veřejnost rozlišovat mezi pedofilem a tím, kdo zneužívá děti. Bohužel v současné situaci veřejnost háže ty pedofily, kteří nic nespáchali, do jednoho pytle s lidmi, kteří zneužívají děti. Veřejnost tímto nerozlišujícím postojem, který vychází především z neinformovanosti, v podstatě znevažuje snahu nekriminálních pedofilů, kteří se snaží žít bezúhonně, a křivdí jim. Domnívám se, že v tomto smyslu tito nekriminální pedofilové mají nárok na to, aby se k nim ostatní lidé chovali jako ke všem jiným lidem, kteří nic nespáchali. V tomto především vidím onu jejich „touhu po společenském uznání“, jak ji nazval pan redaktor Kroupa.

- Dále se pan redaktor Kroupa zeptal můj názor na to, co jim sdělila sexuoložka MUDr. Růžena Hajnová, že „*každý pedofil je potenciální riziko pro děti*“. Na to jsem odpověděl, že je to stejné jako u kohokoliv – že i každý heterosexuální muž je potenciálním rizikem pro ženy. (Navíc, zde si uvědomme, co jsem již výše zmínil – podle prof. Weisse přibližně 90% případů pohlavního zneužívání dětí mají na svědomí lidé, kteří mají většinovou sexuální orientaci!) Na to pan redaktor Kroupa reagoval, že přece heterosexuálové mají tu výhodu, že mohou žít ve vztazích, které jsou plně realizovatelné včetně sexuálního kontaktu. A že pedofil tuto možnost mít nikdy nebude a ani ji nemá mít. Z těchto slov dovozují, že se pan

redaktor Kroupa domnívá, že je podle něj u pedofila vyšší riziko, že „někomu něco udělá“, dáno tím, že pedofil nemá možnost žít v plně realizovaném vztahu včetně sexuálního kontaktu. Na tomto místě se nabízí otázka, jaké je riziko ve vztahu k ženám nebo i k dětem u heterosexuálních mužů, kteří si z různých příčin nemohou najít partnerku, se kterou by plně realizovali vztah včetně sexuálního kontaktu. Pan redaktor Kroupa ale také pozapomněl na to, že i pedofilně zaměřený jedinec může svou sexualitu realizovat zcela plnohodnotně v mezích zákona – například masturbací (jistě tak činí i mnoho oněch heterosexuálních mužů, kteří z nějakého důvodu nemohou najít partnerku) nebo regulérním vztahem s dospělou osobou. Čili není pravda, že by pedofil nemohl žít ve vztahu, který je plně a legálně realizovatelný včetně sexuálního kontaktu, a nikoliv že pedofil tuto možnost nikdy nebude a nemá ji mít. Naopak, i sexuologové vítají, když se pedofil dokáže adaptovat na plnohodnotný vztah s dospělou osobou vč. sexuálního kontaktu.

- Dalším dotazem se pan redaktor Kroupa snažil zjistit, proč si myslím, že pedofilie nemá zůstat tabu. Začal jsem vysvětlovat, že pokud si člověk, který cítí erotickou náklonnost k dětem, nepřizná, že je pedofil, tak nemůže s touto svou vlastností na sobě začít pracovat. (Pokud to bude tabu, pokud se o tom nebude mluvit, pokud nebudou pro tyto osoby existovat informace, jak s tím, že se jim líbí děti, žít, pak se zvyšuje riziko, že si to ten člověk nepřizná, nenaučí se s tím zacházet a pak se třeba dostane do nějaké situace, na kterou nebude připravený a ublíží nějakému dítěti = spáchá delikt.) V tom mě pan Kroupa přerušil, že na to se neptal, a otázku upřesnil: „Proč chcete, aby vám společnost říkala, že je to v pořádku?“ Na to jsem reagoval, že lhát nebo krást také není v pořádku a není to tabu, lze o tom mluvit, nejsou kolem toho mýty a podobně. Pan redaktor Kroupa má evidentně představu, že pedofilie má být tabu a toto tabu děti chrání. V dalším pokračování rozhovoru jsme se k tomuto názoru, který z jeho dotazu vyplýval, ještě znovu dostali.

- Nyní následovala otázka, jak zabraňujeme tomu, aby na ty stránky chodily děti. Říkal jsem, že je to spíše otázka pro administrátory, ale odpověděl jsem, že na ty stránky děti přijít mohou, že se mi nezdá, že by na nich bylo něco, co by mohlo ohrozit jejich morální nebo mravní vývoj apod. Naopak že v sexuologické poradně je již dotaz například 14letého hochy, který se ptá na nesrovnalosti se svou sexualitou, takže naopak si myslím, že pokud by se chtěly nezletilé osoby poradit, když cítí, že se jim líbí děti, tak tento web je pro ně jednou z možností. Na to pan redaktor Kroupa reagoval tím, že přece by měl jít ten člověk k doktorovi a ne na nějaký web. Odpověděl jsem, že tito lidé právě spíš přijdou na web než k odborníkovi, protože se bojí – protože je tady to „tabu“ kolem pedofilie a lidí, kteří jsou jejími nositeli. Na to pan redaktor Kroupa reagoval, že ano, že to má být tabu, protože děti mají být za každých okolností chráněny. S tímto názorem nesouhlasím, protože se domnívám, a to jsem také panu redaktoru Kroupovi odpověděl, že to tabu děti nechrání, ale naopak že je ochrany zbavuje (viz výše, kdy vysvětluji, že jedině ten pedofil, který si přizná, že je pedofil, se může naučit se svou sexualitou zodpovědně zacházet).

(Zde tok rozhovoru na chvíli přeruším drobnou poznámkou – a to sice konstatováním, že pan redaktor Kroupa od samého začátku vedl rozhovor velmi nadřazeným stylem, který však zhruba v tomto místě přešel více ve styl útočný.)

- Pan redaktor Kroupa se znovu zeptal nyní již svým útočným tónem, jak zabraňujeme, aby na ten web přicházely děti. TeenBL, zástupce komunity ČEPEK, v podstatě opakovl má slova a říkal, že naopak si myslí, že je dobře, aby na ten web měli přístup 16ti nebo 17tiletí. Pan redaktor Kroupa však opět reagoval slovy „já říkám děti“, jako kdyby 16ti nebo 17tileté osoby za děti již nepovažoval. Pojem „děti“ nyní zdůrazňoval tak často, že jsem se ho zeptal, jaké děti má tedy na mysli. Načež řekl, že má na mysli všechny děti, které si zaslouží ochranu, tedy od 0 až do klidně 18 let. Což ale, jak je patrné, odporuje jeho předchozím reakcím na skutečnost, kdy jsme já i zástupce komunity ČEPEK říkali, že naopak si myslíme, že pro dospívající osoby, které tápou ve své sexualitě, může být dostupnost tohoto webu velkým přínosem.

- Dalším tématem rozhovoru byla sekce Seznamka na diskuzním fóru webu www.pedofilie-info.cz (diskuzní fórum lze nalézt přímo na adrese www.pedofilie-info.cz/forum, sekci Seznamka pak nelze na hlavní straně fóra přehlednout). Pan redaktor Kroupa se zástupce komunity ČEPEK opět již pouze útočně zeptal, s kým se tam chtějí ti lidé seznamovat. TeenBL odpověděl, že s kýmkoliv, kdo tam přijde a napíše si inzerát. Posléze pan redaktor Kroupa započal s velmi emotivním vysvětlováním své konstrukce seznamky ČEPEK, ve které vytrval až do vysílání své reportáže dne 30. 7. 2014 – tedy chytil se inzerátu uživatele Angelo, viz <http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?f=56&t=1401>), který ve svém textu nemá specifikovaný věk dívky, kterou dotyčný hledá. Při rozhovoru nám však pan redaktor Kroupa tvrdil, že v seznamce je inzerát, ve kterém dotyčný hledá dívku ve věku 0-12 nebo 2-12 let. I v části záznamu rozhovoru, která byla odvysílána v reportážích Radiožurnálu dne 30. 7. 2014, pan redaktor Kroupa říká, že „si to máme rozkliknout a že je to tam v jedné řádce“. Jak si můžete sami kliknutím na výše uvedený odkaz ověřit, není tomu tak. A proč pedofilové mají na svém webu seznamku? Protože je pro ně složitější navazovat partnerské vztahy. A i když už se jim už nějaký partnerský vztah s dospělou osobou podaří navázat, většina z nich si přeje, aby o jejich sexuální preferenci jejich partner(ka) předem věděl(a), protože nechtějí žít v přetvářce. Proto si založili seznamku, kde je již předem dána erotická preference těch, kteří se chtějí s někým seznámit. Pan redaktor Kroupa také při rozhovoru říkal, že těžko přece na takové inzeráty na „pedofilním“ webu odpoví „normální“ žena. Jenže pan redaktor Kroupa neví, že tato seznamka za 2 roky provozu už dala vznik minimálně dvěma párům, a jeho slova jsou urážkou minimálně čtyř žen, které na inzeráty pedofilně zaměřených mužů zareagovaly.

- Další část rozhovoru se točila kolem fotografií dětí. Pan redaktor Kroupa uváděl, že jsou na webu www.pedofilie-info.cz fotografie chlapečků, holčiček, nahatých chlapečků, polonahých holčiček... Na to jsem reagoval, že pokud se jedná o nepornografickou fotografii, pak je to v pořádku. Následně po mně chtěl pan redaktor Kroupa definici pornografie, a že mi pak řekne tu oficiální. Říkal jsem, že to není tak jednoduché, že nelze

jednou větou říct, zda je nějaká fotografie pornografická nebo ne, že to bychom se museli podívat na kontext, v jakém je ta fotografie pořízena nebo použita. Načež reagoval, že soudní znalkyně MUDr. Růžena Hajnová některé z fotografií, které se nacházejí na webu www.pedofilie-info.cz, považuje „za hranou zákona“. Nicméně ale žádnou konkrétní fotografii nám neukázal a těžko také říct, jakou konkrétní fotografii paní sexuoložce ukázal, neboť mnoho fotografií je z webu www.pedofilie-info.cz pouze odkazovaných na jiné servery.

- Panu redaktoru Kroupovi posléze evidentně vadilo, že na „pedofilním“ webu jsou fotky dětí, i fotky dětí z běžných situací, ale jenom proto, že jsou na „pedofilním“ webu, tak jsou dle něj zobrazené v nevhodném sexuálním kontextu. Protože celý web je „pedofilní“ a je jasné, v jakém kontextu se tam ti lidé baví a v jakém kontextu vkládají do sekce fotografií fotografie dětí. Když jsem si později letmo prošel sekci fotografií, nenašel jsem ani nevhodné „sexuální“ komentáře ani fotografii, která by byla dětskou pornografií. Přesvědčil jsem se tak, že administrátoři webu toto skutečně poctivě hlídají.

- Dále se pan redaktor Kroupa ptal na to, zda máme souhlasy rodičů dětí, které jsou na webu zveřejněné. Argumentoval jsem tím, že fotografie, které jsou v sekci fotografií, jsou volně dostupné na internetu, k mnoha z nich vede pouze hypertextový odkaz, mnoho se jich přímo z jiných serverů načítá a jen pár je vložených přímo na server www.pedofilie-info.cz. Je tedy otázkou autorských práv, zda uživatelé diskuzního fóra něco porušují nebo ne, autorský zákon též umožňuje výjimky, bylo by to na právním posouzení, zda uvedení některých fotografií porušuje autorský zákon či nikoliv. Pan redaktor Kroupa právo rozhodovat o právní situaci kolem sekce fotografií v rozhovoru však připisoval slovy „*to si pište, že je nutný souhlas*“ pouze své osobě, právní posudek od odborníka, věnující se otázce autorských či osobnostních práv, nám však neukázal. Po zevrubném studiu dané problematiky se mi situace kolem autorských či osobnostních práv při použití fotografií zdá být o něco složitější, než jak přímočaře se ji snažil pan redaktor Kroupa v rozhovoru s námi prezentovat.

- Dále se rozhovor týkal příkladu jedné známé osobnosti, která administrátory požádala o odstranění fotografií, resp. odkazu na fotografie, které byly uloženy na zpravodajském serveru iDnes.cz. O tom se podrobněji zmíním později v přímé reakci na reportáž.

Konec rozhovoru se pak několikrát znovu dotkl témat uvedených výše, ovšem celou dobu se ze strany pana redaktora Kroupy jednalo o velmi útočný rozhovor. Pan redaktor Kroupa evidentně měl nějakou vizi reportáže, po které šel, aniž jakkoliv reflektoval na argumenty druhé strany. Když jsme mu se zástupcem komunity ČEPEK vysvětlovali, jak je to s profily, že seznamka má pravidla, že nakonec i pedofilové mají svoje práva, pan redaktor Kroupa na tyto argumenty vůbec nereagoval, jako kdyby pedofilové snad ani nebyli lidé, jako kdyby snad neměli žádná práva, ani právo na svůj web a svobodu vyjadřovat své názory a myšlenky. Neustále se oháněl „právy dětí“, ale zřejmě si neuvědomil (nebo možná spíš si nechtěl uvědomit), že i všichni pedofilové, kteří na ten web chodí, kdysi byli a mnozí z nich stále ještě jsou dětmi (tedy osobami mladšími 18ti let)

i podle jeho vlastní osobní definice, kterou v průběhu rozhovoru zmínil. Při celé debatě nepřipustil ani jeden argument „z druhé strany“, ani jednou neuznal, že snad bychom mohli mít v něčem i pravdu. Vzhledem k tomu, jak nadřazeně a s jakým útočným tónem pan redaktor Kroupa rozhovor vedl, cítil jsem se nikoliv jako rovnocenný respondent v rozhovoru pro Český rozhlas, ale jako při policejním výslechu, jako kdybych byl nějaký zločinec, který provozuje nelegální web, jež naprosto nehorázným způsobem pošlapává práva dětí.

V tomto kontextu také nemohu nezmínit, že kromě již zmiňované útočnosti se celý rozhovor nesl též v duchu neserióznosti – po celou dobu rozhovoru, který trval asi hodinu, se pan redaktor Kroupa ani paní redaktorka Markéta Chaloupská **ani jednou nezajímali o mé odborné práce o pedofilii a mou odbornou činnost**, což lze jen stěží považovat za seriózní přístup k věci. Na samotném konci rozhovoru nám pak ani pan redaktor Kroupa ani paní redaktorka Chaloupská za poskytnutý rozhovor a náš čas nepoděkovali, začali si řešit nějaké svoje záležitosti (s mobilním telefonem), až když jsem se po nějakém čase zeptal, zda nás ještě budou potřebovat, tak se s námi rozloučili. To už ale pan Kroupa s někým telefonoval. Při rozloučení nám ani jeden z nich nepodal ruku.

Protože jsem záhy pochopil, že toto nebyl seriózní rozhovor (a už vůbec ne seriózní pro Český rozhlas) na téma „*pedofilie a její vnímání u veřejnosti*“, jak jej původně paní redaktorka Chaloupská avizovala, záležitost se mi do dalšího dne rozležela v hlavě a rozhodl jsem se, že nebudu souhlasit s použitím záznamu svého hlasu v jakýchkoliv reportážích. Ať si případně interpretují sdělené informace sami, ale odmítal jsem propůjčit neseriózní reportáži svůj vlastní hlas.

V pátek 25. 7. 2014 ve 13:46 hod. jsem tedy zavolal ze svého mobilního telefonu paní redaktorce Chaloupské. Hovor nezvedala, po minutě vyzvánění se spojení automaticky přerušilo. Říkal jsem si tedy, že chvílku počkám a zkusím to znovu. Za okamžik, podle mého telefonu ve 13:47 hod., mi však sama zavolala zpět. Představil jsem se, ona se ještě také (a naposledy mile) v telefonu představila. Říkal jsem jí, že bych se chtěl vyjádřit ke včerejšímu rozhovoru – že považuji za neseriózní, že mě předem neinformovala o tom, že se rozhovoru bude účastnit pan redaktor Kroupa, že si myslím, že nebylo jejím cílem natočit reportáž o *pedofilii a jejím vnímání u veřejnosti*, jak mi původně psala, ale že cílem bylo zdiskreditovat web www.pedofilie-info.cz. A protože nevím, jakým způsobem by byla nahrávka mého hlasu použita, nebo spíše možná zneužita, protože jí nyní nemohu věřit, sdělil jsem jí, že nesouhlasím s použitím záznamu svého hlasu v souvislosti s mou osobou v jakékoliv reportáži.

Paní redaktorka zřejmě trochu zaskočena se mně zeptala, jak to myslím, že jestli nechci, aby moje jméno nebylo uvedeno nebo jak, tak jsem jí znovu opakoval, že nesouhlasím s použitím záznamu svého hlasu jako projevu osobní povahy v jakékoliv reportáži. Řekla mi, ať jí to pošlu písemně, což jsem měl v plánu, a hned jsem jí říkal, že jí to tedy pošlu emailem a že ji prosím, aby mi přijetí toho emailu potvrdila. Načež jsme se rozloučili. Hovor trval 3 minuty 28 sekund.

Ve 13:59 hod. mi volala znovu, pravděpodobně se s někým radila. Začala argumentovat, že jsem jim už souhlas dal tím, že jsem souhlasil s natáčením, že jsme rozhovor měli domluvený, že jsem souhlasil s rozhovorem, že natáčení nebylo skryté, že jsem celou dobu věděl, že se natáčí, že jsem mohl kdykoliv rozhovor ukončit, apod. Na to jsem jí řekl, že to, že jsem souhlasil s rozhovorem, znamenalo, že souhlasím s **pořízením** záznamu mého hlasu při rozhovoru, nikoliv s použitím záznamu mého hlasu v reportáži. A ona znovu jako kolovrátek, že jsem jim souhlas už dal. Znovu jsem tedy zopakoval, že s tím, aby použili můj hlas v reportáži, nesouhlasím a citoval jsem jí Občanský zákoník. Na to reagovala v tom smyslu, že je zajímavé, že svá práva znám, ale práva dětí že jsou mi lhostejná nebo něco v tom smyslu, že kdybych také tak stejně důsledně respektoval práva dětí. A ještě znovu a naposledy prohlásila: „*Zkrátka my to bereme tak, že jste již souhlasil, a můžu Vás ujistit, že rozhovor každopádně zveřejníme.*“ Hovor se konal nadvakrát, protože se asi v půlce (po 1. minutě a 14 sekundách) přerušilo spojení – tedy ve 14:01 volala znovu a v hovoru jsme pokračovali ještě 1 minutu a 38 sekund.

Po tomto stanovisku paní redaktorky Chaloupské jsem si tedy znovu vynášel Občanský zákoník, konkrétně § 87, a pokusil jsem se v časech 14:04, 14:06 a 14:07 paní redaktorce dovolat a sdělit jí, že pokud si tedy myslí, že jsem souhlas s použitím záznamu svého hlasu udělal, tak že tento souhlas na základě § 87 Občanského zákoníku odvolávám. Nicméně to už mi telefon nezvedala, naopak v posledních dvou pokusech hovor aktivně odmítla. Říkal jsem si tedy, že o mém nesouhlasu s použitím záznamu mého hlasu jakožto projevu osobní povahy ví a zbytek lze vyřešit korespondenčně. Navíc jako svědek byla těmto rozhovorům se mnou v pokoji přítomná moje matka, takže paní redaktorka se nemůže vymluvit, že by se uskutečněný telefonický hovor snad týkal něčeho jiného, než vyjádření mého nesouhlasu.

V čase 14:16 jsem odeslal na emailovou adresu paní redaktorky Chaloupské, to jest na její oficiální emailovou adresu redaktorky Českého rozhlasu marketa.chaloupska@rozhlas.cz, ze které se mnou do té doby komunikovala, text vyjádření nesouhlasu resp. odvolání souhlasu podle § 87 Občanského zákoníku. V emailu jsem ji žádal o potvrzení, že tento email přijala, a také o jeho přeoslání panu Kroupovi. Na tento email až do odvysílání reportáže dne 30. 7. 2014 nereagovala. Stejně tak jsem i panu Kroupovi na adresu janek.kroupa@rozhlas.cz zaslal v čase 16:30 vyjádření nesouhlasu s použitím záznamu mého hlasu.

Text nesouhlasu jsem ještě týž den, tj. v pátek 25. 7. 2014 zaslal doporučeným dopisem i na adresu Českého rozhlasu oběma dvěma redaktorům. V Příloze č. 2 uvádím plné znění těchto dvou dopisů. Jednalo o zásilky s podacími čísly RR007765445CZ a RR007765459CZ, jež byly doručeny Českému rozhlasu prostřednictvím České pošty v pondělí 28. 7. 2014 a v úterý 29. 7. 2014, tedy ještě před odvysíláním reportáží, ve kterých byl záznam mého hlasu nakonec i přes můj nesouhlas použit.

Paní redaktorka Chaloupská mi až 30.7.2014 ve 13:41 hod. (tedy až po odvysílání reportáží) zaslala na můj email z 25. 7. 2014 odpověď následujícího znění:

Dobrý den pane Žáku,

díky za Váš email. Váš souhlas ke zveřejnění audiozáznamu není třeba. Připomínám, že s rozhovorem i natáčením jste souhlasil. Pokud jste získal dojem, že je vedený jednostranně, mohl jste ho kdykoliv ukončit.

Vzhledem k tomu, že jste už bez problémů vystupoval v rozhlasovém rozhovoru (ČRo Plus), vzhledem k tomu, že vedení stanice považuje za nutné dát přiměřený prostor všem relevantním účastníkům námi zpracovávaného tématu, nemohli jsme Vaši žádosti vyhovět. Pak by totiž došlo k situaci, že bychom naše setkání a poznatky z rozhovoru interpretovali sami – a tím se i vystavili podezření z možné manipulace s fakty.

S pozdravem

Mgr. Markéta Chaloupská

V Kodexu Českého rozhlasu se v bodě 21.3 píše:

„Před započítím nahrávání s respondentem je povinností pracovníků Českého rozhlasu respondenta pravdivě informovat o své totožnosti a charakteru pořadu, pro který se nahrávání uskutečňuje. (...) Respondentovi sdělí tematické okruhy, aby se mohl připravit, a informaci, jakým předpokládaným způsobem bude rozhovor ve vysílání využit. Redaktor dbá důstojnosti a dalších osobnostních práv respondentů.“

V bodě 21.7 Kodex uvádí:

„Respondent musí být v kritických reportážích ve zpravodajství a publicistice seznámen s podstatou reportáže, se všemi podstatnými výtkami, které byly proti němu jinými respondenty vzneseny nebo uvedeny na základě fakt. Respondent musí dostat možnost se k podstatným výtkám vyjádřit.“

V bodě 21.19 dále uvádí:

„Povinností Českého rozhlasu je dbát důstojnosti a dalších osobnostních práv osob, jež účinkují v pořadech. (...)“

Na tomto místě bych rád vedení Českého rozhlasu, Radě Českého rozhlasu a panu šéfredaktorovi Radiožurnálu položil úvodní dotazy, které jsou součástí mé stížnosti a žádosti o vyjádření k jednání výše uvedených redaktorů Českého rozhlasu:

- 1) Věděla osoba, která rozhoduje o tom, co půjde do vysílání Radiožurnálu, o tom, že jsem vyslovil nesouhlas (resp. odvolal souhlas podle § 87 Občanského zákoníku) s použitím záznamu mého hlasu v reportážích ze dne 30. 7. 2014?
- 2) Poradili se redaktori Janek Kroupa či Markéta Chaloupská ohledně vyjádření mého nesouhlasu s použitím záznamu mého hlasu ve vysílání s právním oddělením Českého rozhlasu?
- 3) Na základě jakého předpisu nebo zákona byl záznam mého hlasu v reportážích ze dne 30. 7. 2014 i přes můj výslovný nesouhlas nakonec použit?

4) Považuje vedení Českého rozhlasu, Rada Českého rozhlasu a pan šéfredaktor Radiožurnálu chování redaktorů p. Chaloupské a p. Kroupy – zejména tedy způsob domluvení rozhovoru (nebyl jsem informován, že se bude rozhovoru účastnit i pan Kroupa), téma rozhovoru (nejednalo se o Markétou Chaloupskou původně uvedené téma „o pedofilii a jejím vnímání u veřejnosti“, skutečným cílem bylo zdiskreditovat web www.pedofilie-info.cz), vedení rozhovoru (útočnost, nadřazenost, nevyslechnutí argumentů druhé strany), způsob ukončení rozhovoru (nepoděkování za čas a za rozhovor), odmítání telefonních hovorů a nerespektování nesouhlasu s použitím záznamu hlasu jako projevu osobní povahy – za korektní a seriózní?

Dále bych se chtěl v tomto dopise vyjádřit k samotné reportáži či reportážím, které byly Českým rozhlasem 1 Radiožurnál odvysílány dne 30. 7. 2014:

Vše začalo Ranním interview v 8:50 hod. (<http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3175500>), ve kterém moderátor Jiří Chum uvádí, že Janek Kroupa zmapoval příběhy lidí, kteří jsou na hraně zákona, protože je přitahují děti. Zde je třeba si uvědomit fakt, že pokud někoho přitahují děti, v žádném případě to automaticky neznamená, že je na hraně zákona. Je to podobné tvrzení, jako kdybychom řekli, že gynekofilie (tedy erotická přitažlivost mužů k ženám) znamená, že muži jsou na hraně zákona, protože by potenciálně mohli nějakou ženu obtěžovat nebo znásilnit.

Pan redaktor Kroupa v Ranním interview následně zmiňuje případ muže podezřelého z přechovávání dětské pornografie, jež byl však soudem obvinění zproštěn. Pan redaktor Kroupa ale bere spravedlnost do svých rukou – podle něj „*zdravej rozum*“ naznačuje, že dotyčný obviněný a obžalovaný je skutečně pachatelem, protože soudu se kriminální jednání muže pouze nepodařilo bez pochybností prokázat. Vzápětí zdůvodňuje aktivitu svého reportérského týmu a argumentuje ochranou dětí, kterou dává do kontrastu k presumpci neviny. Pan redaktor Kroupa se evidentně vůbec nezamýšlí nad situací, která by nastala, kdyby někdo někoho křivě nařkl z nějakého trestného činu proti dětem, a tento člověk by musel – dle vznesené otázky či požadavku pana redaktora Kroupy – automaticky přestat vykonávat práci s dětmi, která ho třeba živí. Byl by to velmi snadný způsob, jak nějakého člověka zničit ještě před tím, než by se vůbec prokázalo, jestli něco protiprávního spáchal, nebo jestli se jedná jen o křivé obvinění.

Jiří Chum se následně táže, co na sdružení pedofilů (www.pedofilie-info.cz) říkají odborníci a kdo za tím webem stojí. Pan redaktor Kroupa vysvětluje, že za webem stojí skupina pedofilů, kteří „*razí to, že může být cosi jako nekriminální pedofilie*“. Tady se pan Kroupa dopouští další z mnoha nepřesností, neboť pedofilie jako erotická preference nemůže být kriminální nebo nekriminální – mimochodem, na toto byl upozorněn i v rozhovoru dne 24. 7. 2014, kdy zástupce komunity ČEPEK (muž s přezdívkou TeenBL) odpovídal na otázku Markéty Chaloupské „*Co je to podle vás nekriminální pedofilie?*“ slovy, že kriminální nebo nekriminální pedofilie je nesmysl, že lze rozlišovat jediné kriminální nebo nekriminální pedofily. Je to podobný nesmysl, jako kdybychom gynekofilii muže (tedy heterosexuální zaměření muže, kterého přitahují dospělé ženy) označili za

kriminální, protože ta v některých případech může vést k tomu, že nějaký muž nějakou ženu znásilní nebo obtěžuje.

Pan redaktor Kroupa se následně snaží vysvětlit, že pedofilům, kteří se sdružují kolem stránek www.pedofilie-info.cz, jde o to, aby pedofilie byla společensky uznaná jako sexuální orientace, což dává do kontrastu s tvrzením sexuologů, dle kterých nelze pedofilii klást na úroveň ostatních státem a zákonem uznaných sexuálních orientací. Nutno však podotknout, že neexistuje nic jako *státem nebo zákonem uznaná sexuální orientace*, pan Kroupa se zde tedy dopouští další nepřesnosti ve svém vyjádření. Takových nepřesností bude v celé reportáži Radiožurnálu ještě mnoho.

Pan redaktor Kroupa v rámci Ranního interview také ještě uvádí, že „*paradoxně se o pedofilii ví jen velmi málo*“. Nejde mi tedy do hlavy, proč si napřed nezjistil alespoň základní informace, proč si neprostudoval alespoň základní problematiku a nekontaktoval se svými dotazy víc odborníků – sexuologů, proč se nezajímal o mé odborné práce nebo alespoň o rozpory, na které v těchto pracích upozorňuji, a naopak se sám z této nevědomosti, na kterou upozorňuje, dopustil mnoha nepřesných a především též jednostranně zaujatých tvrzení.

Web www.pedofilie-info.cz podle pana redaktora Kroupy bruslí na tenkém ledě a domnívá se, že jsou na něm dvě místa, kde se tento led probořil – což jsou fotografie dětí a seznamka, která podle pana redaktora Kroupy slouží k seznamování se s dětmi, což vyplývá z profilů uživatelů webu www.pedofilie-info.cz. K seznamce se vyjádřím u podrobnější reportáže, která proběhla později tentýž den v Dopolnedním Radiožurnálu.

Jiří Chum v Ranním interview dále uvádí, že „*také jsme mluvili se zakladatelem sdružení pedofilů, s mladým mužem, který si říká TeenBL.*“ Toto také není pravdivá informace, TeenBL není zakladatel webu. Pan redaktor Kroupa zkrátka uvádí informace, které jsou v mnohých ohledech velmi nepřesné. Kdyby byl TeenBL zakladatelem webu, bylo by mu v roce 2010, kdy byl web založen, 15 let – tehdy se teprve sám smířoval s tím, že je jeho sexuální preference jiná, než většinová. Během rozhovoru dne 24. 7. 2014 byli pan redaktor Kroupa i paní redaktorka Chaloupská několikrát v průběhu rozhovoru opraveni, že TeenBL je moderátor veřejné sekce webu, nikoliv administrátor, o TeenBL jako zakladateli webu pak v rozhovoru nepadla zmínka, naopak TeenBL vysvětloval, že web ČEPEK před 4 lety původně založili tři jiní lidé.

Samotná série reportáží začíná Dopolnedním Radiožurnálem v 9:00 hod. (<http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3175781>). Patricie Strouhalová uvádí reportáž reportéra Janka Kroupy, který podle jejích slov přináší svědectví o tom, že lidé, které přitahují děti a měly problémy se zákonem, mohou být táborovými vedoucími nebo pedagogy. Z reportáže se mimo jiné dozvídáme, že „*indicie*“, které poukazují na obviněného jako na pachatele, zahrnují fakt, že obviněný nebyl ženatý, že nemá stálou přítelkyni, že měl v počítači datový kontejner, jež odmítl zpřístupnit, že se odmítl podrobit falografickému vyšetření (které by, mimochodem, neprokázalo, že skutek spáchal, ale pouze by napomohlo diagnostice jeho sexuálních preferencí). A protože se na tohoto člověka pohlíží z hlediska práva jako na nevinného, mohl tento člověk letos tábor pořádat znovu. Tedy –

mohl až do té doby, než vzal pan redaktor Kroupa spravedlnost do vlastních rukou a medializací případu v podstatě donutil dotyčného, aby „dobrovolně“ svoji účast na táboru stáhl, přestože hlavní organizátor na začátku reportáže zmiňoval, že s dotyčným, co se týká přístupu k dětem, nikdy nebyly žádné problémy a že ze strany rodičů i dětí samotných byl velmi oblíbený. Je pro mne s podivem, že údaje, že je *někdo svobodný, nemá partnerský vztah nebo má v počítači zaheslovaný datový kontejner* jsou v reportáži prezentovány jako nějaké důkazy či indicie o tom, že dotyčný něco spáchal. Tedy na základě této reportáže na kohokoliv, kdo je svobodný, věnuje se dětem, nemá přítelkyni a má ve svém počítači zaheslovaný datový kontejner, budeme pohlížet skrz prsty a říkat si – bacha, ten je dětem nebezpečný?

Když nahlédnu do Kodexu Českého rozhlasu, v článku 20.1 se mimo jiné píše:

Český rozhlas je povinen respektovat zásadu presumpce neviny, z níž vyplývá, že až do pravomocného výroku o vině se na člověka hledí jako na nevinného. (...) Český rozhlas má však vždy povinnost zdržet se výroků, jimiž by bylo na podezřelého, obviněného nebo obžalovaného pohlíženo, jako by již byl pravomocně odsouzen.

Dále v článku 20.6 se píše:

Český rozhlas se při vysílání pořadů nebo informací o trestné činnosti zdrží vyvolávání nebo podpory nálad směřujících k pomstě či protiprávní ostrakizaci podezřelých, obviněných, obžalovaných nebo odsouzených. (...)

Chci se tedy na tomto místě vedení Českého rozhlasu, Rady Českého rozhlasu a pana šéfredaktora Radiožurnálu dotázat:

5) Jak z pohledu článků 20.1 a 20.8. Kodexu Českého rozhlasu hodnotíte práci redaktora Janka Kroupy, jež evidentně vzal spravedlnost do vlastních rukou a dotyčné osobě, která byla zproštěna obžaloby a na kterou tedy má být z pohledu práva pohlíženo jako na osobu bezúhonnou, znemožnil spolupořádat letní dětský tábor? Dodržel v tomto případě Český rozhlas ustanovení svého Kodexu o tom, že se zdrží činnosti nebo podpory nálad směřujících k protiprávní ostrakizaci podezřelých, v tomto případě dokonce soudem obžaloby zproštěných osob?

Předěme nyní k další části reportáže, jež zazněla v Dopolnedním Radiožurnálu dne 30. 7. 2014 od 11:00 hod. (<http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3175782>). Na úvod reportáže jak moderátorka Patricie Strouhalová tak reportér Janek Kroupa informují, že se kolem jedné webové stránky sdružuje komunita pedofilů. Pan redaktor Kroupa záměrně zamlčuje webovou adresu stránky, údajně z toho důvodu, aby nebyla zbytečně popularizovaná. Nabízí se otázka, proč v jiných pořadech Českého rozhlasu adresa stejné webové stránky již v minulosti, ale i po odvysílání reportáže pana redaktora Kroupy, zazněla. Posluchačům se tak předkládá něco, co si nemají možnost sami objektivně ověřit. Mimo jiné tím ale také pan redaktor Kroupa porušuje licenci Creative Commons, pod kterou je webová stránka www.pedofilie-info.cz jako autorské dílo volně zpřístupněna komukoliv k citacím z tohoto díla, musí být ovšem vždy uveden původní zdroj.

Pan redaktor Kroupa dále uvádí, že webové stránky se snaží vytvořit dojem, že pedofilie je vlastně jenom jiná sexuální orientace, jako třeba homosexualita. Dále zmiňuje, že ačkoliv

autoři stránky prohlašují, že jsou proti zneužívání dětí, ve skutečnosti mají na stránkách sekci fotografií. Není mi jasné, proč pan redaktor Kroupa dává do kontrastu tvrzení autorů stránky o tom, že jsou proti zneužívání dětí, a fakt, že na stránkách mají sekci fotografií. Jako kdyby sekce fotografií měla stát proti tvrzení autorů stránky a dokazovat, že ačkoliv autoři tvrdí, že jsou proti zneužívání dětí, děti přesto zneužívají. Takto si totiž mohl vyřčená slova posluchač Radiožurnálu vyložit. Pan redaktor Kroupa zřejmě záměrně opomenul uvést, že většina fotografií je ze serveru www.pedofilie-info.cz pouze odkazovaných, další jsou pomocí tzv. IMG tagu načtené přímo z původního zdroje na internetu, jen menšina fotografií je přímo vložených na server www.pedofilie-info.cz, ale i tyto fotografie jsou běžně veřejnosti na internetu dostupné. Přesto následně zazní, že o některých fotografiích si přední česká sexuoložka a soudní znalkyně myslí, že jsou za hranou zákona – zda se tyto fotografie na serveru www.pedofilie-info.cz přímo nacházejí, a nebo se nacházejí na jiných serverech, na které server www.pedofilie-info.cz jen odkazuje, to již v reportáži nezazní. Dále však zazní hlas paní sexuoložky MUDr. Růženy Hajnové, která říká, že fotografie lze dále zneužívat, že lze o nich komunikovat, přitom v tom spatřuje trestně-právní dopad. Ano, trestně právní dopad by nastal, zasáhl-li by někdo do autorského díla a třeba jej neoprávněně zpeněžoval, nebo kdyby někdo vytvořil dílo, které projevuje neúctu k dětem nebo dílo pornografické. Ale vyvozovat z přítomnosti fotografií dětí většinou z běžných situací, zpravodajských serverů, nebo i uměleckých aktů rovnou trestně-právní dopad? Poté paní sexuoložka zmíní, že riziko parafilie typu pedofilie spočívá v tom, že ideatorní forma jednoho dne přeskóčí do živé touhy. Toto je ale v příkrém rozporu s tvrzením mnoha jiných sexuologů, kteří uvádějí, že většina pedofilně zaměřených osob se pohlavního zneužití dětí nikdy nedopustí. (Toto tvrzení lze například nalézt v rozhovoru se sexuologem prof. Petrem Weissem v pořadu HydePark České televize v čase 4:30 – 5:00: <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10252839638-hyde-park-ct24/214411058080306-hyde-park/>).

Dále pan redaktor Kroupa uvádí, že u některých fotografií je uvedeno i jméno a komentáře, které z dětí se komu líbí nebo na koho je už moc staré. Nezapomene připomenout, že jde o fotografie dětí, kterým často nebylo ani 10 let. Pohledem do sekce fotografií na diskuzním fóru www.pedofilie-info.cz/forum se snadno můžeme přesvědčit, že jména jsou uváděna pouze u známých osobností (např. Angelina Jolie) či dětí, které se jinde objevily v médiích.

Dále se děj reportáže zabývá mou osobou. Pan redaktor Kroupa uvádí, že stojím v pozadí webu. Popisuje, že jsem „štíhlý, s pečlivě učesanou pěšinkou a takovým tím všerozumějícím úsměvem na tváři“. Uvádí, že se k pedofilii nehlásím a do reportáže je ihned poté vložen zcela nadbytečně dlouhý záznam mého hlasu, ve kterém reaguji na dle mého názoru zcela neseriózní otázku pana redaktora Kroupy, zda jsem nebo nejsem pedofil. V dobré víře jsem si myslel, že dne 24. 7. 2014 půjde o seriózní rozhovor pro Český rozhlas. Nejsem člověk, který a priori přistupuje k lidem „podezřívavě“, a proto mne otázka pana redaktora Kroupy zaskočila natolik, že jsem v danou chvíli nebyl schopný jednoznačně a striktně konstatovat, že takovou otázku považuji za zcela neseriózní a že rozhovor ukončuji. Posluchač, který tuto část reportáže vyslechne, může snadno nabýt dojmu, že se

odpovědi na otázku vyhýbám, jako kdybych měl snad „něco“ skrývat (v kontextu je asi zřejmé, co).

V Kodexu Českého rozhlasu se mimo jiné píše:

- čl. 2.2: „Programy Českého rozhlasu umožňují svobodné šíření, výměnu, případně konfrontaci informací, názorů a postojů. Základní smysl jeho působení spočívá ve vytváření otevřeného prostoru pro veřejnou rozpravu o otázkách veřejného zájmu a pro sdělování rozmanitých zkušeností či prožitků vnímání světa.“

- čl. 6.1: „Jedním z prvořadých úkolů Českého rozhlasu je zprostředkovávat informace ve zpravodajských a publicistických pořadech. Český rozhlas poskytuje posluchačům informace důležité pro jejich všestrannou orientaci a svobodné utváření názorů.“

- čl. 6.3: „Publicistické pořady Českého rozhlasu nabízejí především kritickou reflexi reality, musí zjišťovat pravé příčiny jevů a popsat rozsah následků. Publicistické pořady také dávají aktérům událostí příležitost vyjádřit argumenty, jimiž zdůvodňují své postoje.“ Mezi publicistické pořady pak Kodex zahrnuje i „investigativní publicistické pořady věnující se závažnému porušování zákona, korupci a ochraně práv a zájmů obyvatel.“

V kontextu předchozích informací chci na tomto místě vedení Českého rozhlasu, Radě Českého rozhlasu a panu šéfredaktorovi Radiožurnálu položit následující dotazy:

- 6) **Jak hodnotíte fakt, že pan redaktor Kroupa ve své reportáži ze dne 30. 7. 2014 informoval posluchače Českého rozhlasu o tom, jakou mám postavu, úsměv či účes, ale vůbec se nezajímal a tedy ani posluchače neinformoval o mých závěrečných vysokoškolských pracích, které se týkaly pedofilie, nezajímal se ani o mou odbornou činnost a ocenění univerzity, které jsem za své práce a odbornou činnost získal, nezajímal se ani o reakce odborné veřejnosti na tyto práce, apod.?**
- 7) **Považujete informace o účesu, postavě a úsměvu respondenta a odvysílání kompletního záznamu mé odpovědi na neseriózní otázku, zda jsem nebo nejsem pedofil, v kontextu reportáže za důležité pro všestrannou orientaci posluchačů a jejich svobodné utváření názorů (čl. 6.1 Kodexu Českého rozhlasu)? A nebo byly tyto informace posluchačům sděleny, aby byla moje osoba dehonestována jako osoba, která „se zastává pedofilů“?**
- 8) **Poskytl pan redaktor Kroupa ve vysílání své reportáže aktérům dostatečný prostor pro vyjádření argumentů, které by zdůvodňovaly jejich (v tomto případě tedy moje) postoje (článek 6.3 Kodexu Českého rozhlasu)?**

Pan redaktor Kroupa dále pokračuje v reportáži o tom, že vysvětlení, proč existují stránky www.pedofilie-info.cz zní na první pohled přijatelně, přičemž vyzývá posluchače, aby toto posoudili sami. Jenže do éteru následně pouští vyjádření moderátora webu TeenBL, ve kterém o vysvětlení, proč tyto stránky existují, žádná zmínka není – zástupce komunity ČEPEK TeenBL odpovídá na otázku, jak dlouho stránky existují a uvádí na pravou míru informaci o počtu učitelů ve vedení webu. Přitom v rozhovoru dne 24. 7. 2014 TeenBL i já jsme skutečně panu redaktorovi Kroupovi na záznam diktafonu vysvětlovali, proč tyto stránky existují.

Reportáž pokračuje po písničce, po které paní moderátorka Patricie Strouhalová vrací posluchače do tématu reportáže slovy: „*Pedofilové chtějí děti chránit, ne je zneužívat, mohou z nich být výborní učitelé, tvrdí lidé z českého sdružení pedofilů. Jejich web ale neobsahuje jenom rady a osvětu.*“ Pan redaktor Kroupa posluchače informuje, že „*ve všech těch obecných řečech se ztrácí jeden důležitý atribut – děti*“. Posluchačům pak popisuje, jak si pedofilové na svém webu sdílejí fotografie dětí s pro většinovou společnost nemístnými komentáři. Problémem podle pana Kroupy je, že u většiny z těchto fotografií jde o fotografie stažené z internetu a rodiče jistě netuší, že jejich ratolesti se stávají vysněným sexuálním objektem na „pedofilních“ stránkách.

Posléze uvádí příklad matky – známé osobnosti (jednalo se konkrétně o paní Barbaru Nesvadbovou), která administrátory dle vyjádření pana redaktorka Kroupy požádala o odstranění její dcery ze stránek www.pedofilie-info.cz. Zde dochází k dalšímu slovnímu matení posluchačů. Podle toho, co vím, jednalo se nikoliv o fotografie dcery této paní, ale o hypertextový odkaz na server iDnes.cz, na kterém byla o této paní i její dceři reportáž vč. fotografií. Pan redaktor Kroupa se tedy snaží z něčeho, na co existuje obecné právo (tedy právo šířit informace, viz čl. 17 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) vyvolat v posluchačích dojem, že se v případě pedofilů jedná o něco, co je v rozporu s právním řádem. Nevidím důvod, proč by pedofilové nemohli využívat svých základních lidských práv a svobod a odkazovat ze svých stránek na zpravodajské servery. Pan Kroupa se tedy i tady dopouští manipulace s posluchači, kteří na základě jeho slov mohou nabýt dojmu, že pedofilové jsou sebranka, která si stahuje fotografie dětí z internetu, zveřejňuje je nelegálně na svých stránkách, kde si pod nimi píše nechutné sexuální komentáře a přitom si ještě dovolí nerespektovat přání rodiče, který je požádá o odstranění těchto fotografií.

Kompromisní řešení, které dotyčné paní administrátoři serveru nabídli a o kterém se pan Kroupa v reportáži také zmiňuje, se týkalo toho, že u odkazu na zpravodajský server iDnes.cz, o kterém již byla řeč, bylo uvedeno i jméno dcery paní Nesvadbové, jejíž fotografie článek na serveru iDnes.cz obsahoval. Administrátor proto navrhl odstranění jména dcery, tedy identifikačního prvku – dle svého vyjádření chápe, že se někomu skutečně nemusí zamlouvat, že je jeho jméno jakožto identifikační prvek uvedeno na stránkách, které jsou primárně určené pro pedofily (<http://www.pedofilie-info.cz/reakce-na-reportaz-ceskeho-rozhlasu-radiozurnalu-ze-dne-30-7-2014/>).

Posléze pan redaktor Kroupa uvede mou osobu jako majitele webu a pustí záznam mého hlasu, ve kterém poukazuji na to, abychom se podívali na situaci z pohledu pedofilů. Pominu-li fakt, že nejsem majitelem webu, nýbrž je pouze na moje jméno zaregistrována doména a hosting a umožňují tak webu chod, opět zde dochází k matení posluchačů a vyvolávání dojmu, že obhajují pedofily a jejich ilegální aktivity. Jenže před touto ze záznamu vytrženou větou panu redaktoru Kroupovi v reakci na jeho neustálé útočné věty a ohánění se právy dětí vysvětluji, že žijeme v právním státě, ve kterém platí nějaké zákony, které platí stejně pro všechny lidi, tedy i pro pedofily a tedy i pro provoz webu www.pedofilie-info.cz. Pan Kroupa i v reportáži pustí záznam svého hlasu, kde se ohání právy dětí a o mé osobě tvrdí, že je mi úplně jedno, že děti mají nějaká práva, že mají právo „*nebejt na pedofilním webu*“. Nepopírám fakt, že děti mají svá práva, že mají právo na

ochranu, atd., to rozhodně ne, nicméně pokud pedofilové – stejně jako kdokoliv jiný – mají právo mít svůj web a komentovat fotografie dětí, které naleznou volně dostupné na internetu, nelze z nich hned dělat delikventy, kteří porušují práva dětí. Pan Kroupa v reportáži také mimo jiné uvádí, že k použití volně dostupné fotografie dítěte z internetu je nutný souhlas jeho rodiče. Na základě toho jsem se o právní problematiku zveřejňování či odkazování na fotografie, které jsou k nalezení na internetu, zajímal a musím po zevrubném studiu konstatovat, že se jedná o poměrně složitou záležitost, kterou nelze shrnout do jedné věty pana redaktora Kroupy „*O tom nepochybujte.*“ Kromě toho, záznam mého hlasu je v této části reportáže sestříhán do neurčitých většinou nekompletních vět, kterým v původním záznamu předcházela má dovysvětlující slova, což je rovněž v rozporu s Kodexem Českého rozhlasu, konkrétně článkem 21.8.

Po písničce reportáž pokračuje upoutávkou Patricie Strouhalové, že web nabízí též i službu „pedofilní“ seznamky. Pan redaktor Kroupa pak svou část reportáže uvádí slovy, že „*na webu existuje dokonce i pedofilní seznamka, která je určena pro všechny, kterým nevadí větší věkový rozdíl, jak mají pedofilové v záhlaví seznamky uvedeno*“. Pan redaktor Kroupa se zcela záměrně snaží posluchače uvést v omyl už jenom tím, když k názvu seznamky neustále přidává přívlastek „pedofilní“. Cituje pak inzerát jednoho z uživatelů, konkrétně se jedná o tento inzerát uživatele s přezdívkou Angelo: <http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?p=7326> (o tomto inzerátu a postoji pana redaktora Kroupy k němu již byla v tomto dopise při popisu rozhovoru ze dne 24. 7. 2014 výše řeč). Pan redaktor Kroupa nezapomene posluchačům vysvětlit, že v profilu má autor inzerátu uvedenu věkovou preferenci dívek 5-15 let, takže to může z pohledu posluchače vypadat, že „pedofilní“ seznamka slouží pedofilům k seznamování se s dětmi. O pravidlech seznamky (<http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?f=56&t=1411>), jež zakazují podávat inzeráty explicitně vyhledávající vztahy s osobami pod 15 let, již však zcela záměrně posluchače neinformuje. Běžného posluchače po tomto podání pana redaktora Kroupy zřejmě jen stěží napadne, že by pedofilové mohli mít na svých stránkách skutečně vážně míněnou seznamku pro seznamování se s osobami nad zákonnou věkovou hranicí 15 let.

Pan redaktor Kroupa pak pouští do éteru další část záznamu rozhovoru ze dne 24. 7. 2014, ve kterém se ptá moderátora TeenBL, s kým se tam chtějí pedofilové seznamovat. Ten odpovídá, že s kýmkoliv, kdo si tam napíše inzerát. Pak pouští do éteru i „hádku“, kdy pan redaktor Kroupa tvrdí, že profil uživatele, který obsahuje mimo jiné i věkovou preferenci, je součástí seznamky, zatímco TeenBL a já se mu snažíme vysvětlit, že profil není součástí inzerátu, že profil se zobrazuje u každého příspěvku každého uživatele na fóru. Pan redaktor Kroupa sám pak do vysílání říká, že „*to tam máte v jedný řádce*“ – myšleno inzerát a věk osob, se kterými se dotyčný zamýšlí seznamovat. Jak můžete posoudit sami na odkazu výše, není to pravda – text inzerátu uživatele Angelo je na 4 řádky a věk v textu příspěvku „*na jedný řádce*“ uveden není. Myslím si, že se pan redaktor Kroupa opět snaží v posluchačích vyvolat dojem, že pedofilové na svém webu provozují ilegální seznamku, ve které se snaží seznamovat s dětmi. Přitom dát si inzerát, lhostejno, že na web primárně určený pedofilům, neporušuje žádný zákon. Inzerátů s podobným

textem, jaký vložil na web www.pedofilie-info.cz uživatel Angelo, je na internetu v běžných seznamkách nespočet.

Dále v této části reportáže pan redaktor Kroupa uvádí, že je pozoruhodné, že práva dětí mne a mého kolegu netrápila a že jsem ztratil z tváře úsměv. Poté ještě následuje opět záznam mého hlasu, kde vysvětluji, že preference je součástí profilu, nikoliv seznamka. Což všechno zakončí věta pana Kroupy: „*Aha, ale jmenuje se to seznamka.*“ Vize seznamky podle pana redaktora Kroupy tak byla tímto výrokem definitivně potvrzena. Příležitost ověřit si, že seznamka je se svými 13 příspěvky (= inzeráty) pouze malou částí celého diskuzního fóra, v němž je u každého z téměř 20 tisíc příspěvků uveden krátký uživatelský profil, který obsahuje věkovou preferenci daného uživatele, vzhledem k neuvedení adresy webu posluchači reportáže neměli.

Dále zazní slova pana redaktora Kroupy, že „*snahu organizátorů pedofilních stránek označují sexuologové za velmi problematickou*“. Poté je do éteru puštěn stvrzující výrok paní MUDr. Růženy Hajnové: „*Toto je skutečně z velké části za hranou. A je vidět, že ztrácí soudnost. Tak jako s jídlem roste chuť.*“ Pozoruhodné je, že pan redaktor Kroupa **výrok jedné české sexuoložky vkládá do úst všem sexuologům z ČR**. Posluchač je tak uveden v omyl, který po odvysílání této reportáže již nelze vzít zpět (k výrokům paní doktorky Hajnové i vkládání jejich slov do úst všem sexuologům v ČR se ještě později v tomto dopise vrátím).

Ve 12 hodin dne 30.7.2014 zazněla v poledních hlavních zprávách informace (<http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3175804>), že „*kriminalisté zkoumají stránky Československé pedofilní komunity, neobsahují totiž jen rady a osvětlu, ale také obrázky dětí nebo seznamku. Policie tak po upozornění Radiožurnálu zjišťuje, zda web neporušuje české zákony. Na webových stránkách pedofilové vystavují a komentují fotky malých dětí, kromě toho tam také funguje seznamka. Policisté teď zkoumají, jestli některé fotografie nemají sexuální podtext. Majitel webu Karel Žák odmítá, že by sdružení porušovalo zákon.*“ A je puštěn záznam mého hlasu „*Ne všechno, co pedofilové o dětech řeknou, je v sexuálním kontextu,*“ který s informováním o skutečnosti, že Radiožurnál upozornil Policii ČR, nijak nesouvisí. Moje slova jsou záznamem jedné věty z rozhovoru ze dne 24.7.2014, nikoliv reakcí na skutečnost, že je web vyšetřován policií. Dále již jen zazní, že „*podle soudní znalkyně Růženy Hajnové jsou ale některé fotky problematické.*“

Pan redaktor Kroupa zřejmě žije v představě, že pedofil myslí jen na sex. Možná, že kdyby se s pedofily (tedy s těmi skutečnými, nikoliv s pachateli pohlavního zneužívání dětí, které za „pedofily“ zcela automaticky nesprávně označí neinformovaní novináři) vídal častěji, než jen prostřednictvím informací o kriminálních případech, které zazní v médiích, možná by zjistil, že pedofilové jsou docela normální slušní lidé, se kterými se dá bavit o úplně běžných věcech, a dokonce i o dětech zcela bez jakýchkoliv nevhodných sexuálních konotací.

Také by mě zajímalo, na které fotografie reagovala paní sexuoložka MUDr. Růžena Hajnová, protože po letmém projití sekce fotografií jsem žádné nevhodné fotografie nenašel, natož aby snad tyto fotografie mohly být považovány za dětskou pornografii.

Jediné, co vnímám jako problematické, je zveřejňování fotografií, jež jsou autorským dílem, přímo na webu či pomocí inline linků (na diskuzním fóru phpBB se jedná o tzv. IMG tag), nicméně právní judikatura k této věci v ČR neexistuje. Sám administrátor webu nyní navrhuje úpravu sekce fotografií tak, aby buď obsahovala pouze odkazy a nebo inline linky, u kterých ale bude uveden i odkaz na původní zdroj, čímž bude patrné, že fotografie je vypůjčená z jiného webu, na který má možnost čtenář ihned přejít.

Reportáž pokračovala v Odpoledním Radiožurnálu s Petrem Králem po 13. hod. (<http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3175935>), který téma uvádí slovy: „Velmi závažnému tématu se v posledních týdnech věnoval tým investigativního reportéra Radiožurnálu Janka Kroupy a dnes výsledek jejich práce slyšíte. Tím tématem je pedofilie. Podle odhadů sexuologů má až 3% Čechů pedofilní sklony.“ To je pro mne zcela nová informace, odborné odhady vždy uváděly výskyt v populaci na úrovni 0,1-2% populace.

Po písničce Petr Král pokračuje slovy, že „pedofilie byla ve společnosti až donedávna tabu. O existenci skupiny, která se snaží v očích veřejnosti pedofilii legitimizovat, jsme vám ve vysílání už říkali. Teď si můžete poslechnout mladíka, který skupinu zakládal.“ Toto je, jak už jsem v tomto dopise zmínil, nepravdivá informace, neboť zástupce komunity ČEPEK TeenBL v době, kdy stránky www.pedofilie-info.cz vznikly, měl 15 let a teprve odhaloval, že má jinou erotickou preferenci, a mezi zakladatele webu tudíž nepatří. Do moderátorského týmu byl dle informací od administrátorů přizván teprve před rokem.

Markéta Chaloupská pak uvádí, že tento mladík u sebe zjistil pedofilii ve 13 letech. Což je přesně fakt, na který se snažím ve své odborné činnosti upozorňovat. Ti lidé své odlišné erotické zaměření cítí od počátku své puberty, ale nikde nemají žádné informace. A bohužel i na základě reportáží, které na Radiožurnálu zazněly dne 30. 7. 2014, mohou tito mladí dospívající lidé nabýt dojmu, že jsou pouze zrudami, které jednoho dne nějakému dítěti ublíží. Může se totiž stát, že jim nikdo žádnou jinou alternativu nesdělí.

Paní redaktorka Markéta Chaloupská dále uvádí, že tento mladík přes 4 roky spravuje web pedofilů. Tato informace ale také není pravdivá, jelikož TeenBL se na stránky www.pedofilie-info.cz zaregistroval dne 3. 12. 2012 a jak už jsem výše uvedl, moderátorem byl administrátory webu ustanoven teprve před rokem.

Paní redaktorka Chaloupská pokračuje, že TeenBL „věří tomu, že čím víc bude před svým okolím mluvit o své deviaci, tím víc se sníží riziko, že v budoucnu zneužije dítě. To ale sexuologové odmítají.“ Následně jsou puštěna slova paní sexuoložky MUDr. Růženy Hajnové, která říká, že „ti lidé mu poklepu na rameno a řeknou, jak jsi báječný, že to zvládáš... Toto od společnosti nikdo nemůže chtít.“ Dále zazní slova MUDr. Zvěřiny, který říká, že pedofilie je nemoc, patologický stav, soukromá věc a že to pedofilové nemůžou nikde inzerovat.

Paní redaktorka Chaloupská slovy „to ale sexuologové odmítají“ **opět vkládá názor jedné české sexuoložky do úst všem sexuologům v ČR.** Sexuolog MUDr. Zvěřina pak zřejmě není úplně seznámen s problematikou nekriminálních pedofilů a především toho, co je trápí, proč založili web www.pedofilie-info.cz, jaké jsou jejich cíle atd. (dle jeho pozdějšího soukromého vyjádření však není proti existenci tohoto webu). Když se pedofil se svou

preferencí někomu svěří, tím okamžikem to přestává být pouze jeho soukromá věc. Nelze po pedofilích chtít, aby se s tím, co je trápí, na rozdíl od jiných lidí nikomu záměrně nesvěřovali.

Pokud se pedofil se svou odlišnou sexuální preferencí někomu svěří, většinou tak činí po důkladném promyšlení a zvážení všech pro a proti. Většinou to nedělá pro lítost, ale protože má potřebu upřímnosti – může se například svěřit, protože se již nechce před svým nejlepším přítelem neustále přetvařovat. Svěření mu také může přinést psychickou úlevu. Svěření obvykle pedofilně zaměřeného člověka vůči osobě, které se svěří a která jej následně neodsoudí a projeví mu důvěru, zavazuje – snižuje pravděpodobnost toho, že zneužije dítě, protože dotyčný nechce projevenou důvěru zklamat. Svěření je přirozeným následkem uvědomění si své sexuality a je to jev naopak žádoucí, jelikož může pomoci k větší vyrovnanosti a sebejistotě a tím také ke zmenšení rizika selhání.

Když TeenBL popisuje, že věří, že si najde na regulérní vztah někoho nad 15 let, paní redaktorka Chaloupská toto vyvrací slovy sexuoložky Hajnové, že tím riskuje. Pedofilové by podle ní měli pravidelně docházet k psychiatrovi, který by jejich pudy dokázal držet na uzdě. Třeba i pomocí léků. A zazní (v reportážích ten den již podruhé) výrok paní sexuoložky MUDr. Růženy Hajnové, že *„jednoho dne to přejde z ideatorní formy do živé touhy“*. Následuje záznam odpovědi TeenBL na těžkou otázku, jakou může dát záruku, že svou deviaci zvládne. Záznam jeho hledání slov pro odpověď je však sestříhán a záměrně puštěn několikrát opakovaně. Redaktoři si zkrátka dotvořili realitu podle toho, jak se jim to hodilo. TeenBL se pak nakonec sám za sebe pokusil na velmi těžkou otázku pana redaktorka Kroupy opravdu upřímně odpovědět. Ihned po slovech TeenBL však následuje výrok paní sexuoložky Hajnové: *„To je život na sudu s prachem a já nevím, kdy to pode mnou vybuchne.“* Nevíme sice přesnou otázku, na kterou paní sexuoložka MUDr. Růžena Hajnová reagovala, nicméně právě adaptaci na partnerský vztah s dospělou osobou sexuologové považují pro pedofily za optimální z hlediska možnosti realizace jejich sexuality v mezích zákona.

Český rozhlas uvedl, že se pedofilie týká 3% Čechů. Pokud bychom vzali v potaz pouze dospělé muže, nad 18 let, pak by se jednalo přibližně o 100 tisíc mužů, kteří by měli dle popsané části reportáže chodit k psychiatrovi či sexuologovi, který by *„jejich pudy dokázal držet na uzdě“*. Představa, že pudy někomu jinému drží na uzdě jiný člověk, je poněkud naivní. V této souvislosti jsem si vzpomněl na výrok paní sexuoložky MUDr. Hany Fifkové, která před několika lety v Událostech, komentářích v České televizi prohlásila: *„Já chápu, že vždy, když se zvedne ve společnosti vlna skrytých úzkostí, tak lidé volají po zvýšení kontrolních mechanismů, ale musíme si uvědomit, že ani celý svůj život, ani celý život svých blízkých ani celý svět ukontrolovat nejde.“* (Zdroj: <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/1096898594-udalosti-komentare/210411000371026>)

I když se jedná o výrok k tehdejšímu plánu pana Jehličky založit veřejný „registr pedofilů“, zcela vystihuje podstatu věci. Deviant sám je ten, kdo si musí hlídat svou deviaci, pomoc lékařů má smysl využít tehdy, není-li toho sám schopen. Ovšem i tato pomoc lékařů nespočívá v tom, že by snad „lékař držel pacientovy pudy na uzdě“, ale v možnostech, jak od případně vnímaného obtěžujícího nadměrného puzení pacientovi

ulevit (například v reportáži zmíněným podáváním tlumících léků). Ovšem v konečném důsledku je vždy za svoje pudy i za svoje jednání zodpovědný daný člověk, nikoliv lékař, není v rukou ani silách lékaře „držet na uzdě pudy“ jiného člověka.

Ještě k počtu pedofilně zaměřených lidí v populaci: Pokud by v populaci bylo skutečně 3% pedofilů a tito všichni by měli navštěvovat sexuologa, jak reportáž naznačuje, není mi jasné, jak by tyto návštěvy byly proveditelné. Při současném nedostatku sexuologů je již dnes velký problém se k sexuologovi objednat – objednáací lhůty jsou v některých ordinacích i tříměsíční. Jaké by byly objednáací lhůty, kdyby k současnému počtu sexuologů začaly pravidelně docházet celá 3% dospělých mužů, lze jen těžko odhadovat.

Celá konstrukce této části reportáže je opět a znovu v příkrém rozporu s tvrzením mnoha jiných sexuologů, kteří uvádějí, že většina pedofilně zaměřených osob se pohlavního zneužití dětí nikdy nedopustí (jen připomínám, viz sexuologa prof. Petra Weisse v pořadu HydePark České televize ze dne 6. března 2014 v čase 4:30 – 5:00, rozhovor lze shlédnout na následujícím odkazu: <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/10252839638-hyde-park-ct24/214411058080306-hyde-park/>)

V Kodexu Českého rozhlasu se v bodě 6.8 píše: „Zpráva musí být založena na zjištěných a ověřených údajích.“ V bodě 6.11 pak Kodex uvádí: „Český rozhlas nesmí odvysílat informaci, jejíž původ není znám. Je povinen seznámit posluchače se zdrojem vysílané informace...“

Chci se proto na tomto místě vedení Českého rozhlasu, Rady Českého rozhlasu a pana šéfredaktora Radiožurnálu dotázat:

9) Z jakého zdroje čerpal Petr Král či osoba, která Petru Královi sdělila informaci, že až 3% Čechů má pedofilní sklony?

Reportáž pokračuje v Odpoledním Radiožurnálu s Vojtěchem Bidrmanem (<http://prehravac.rozhlas.cz/audio/3176185>), kde nejprve moderátor Vojtěch Bidrman připomíná, že v průběhu dne posluchači možná zachytili příspěvky reportáže Janka Kroupy, kterých tématem je nebezpečí spojené s pedofily, přitom případy, které Radiožurnál vysílá, označuje za znepokojující. Odborníci proto prý volají po zavedení registru pedofilů kvůli ochraně dětí před zneužitím.

Reportáž pokračuje po písničce, pan moderátor Bidrman připomíná, že na táboře dělal vedoucího člověk obviněný z šíření dětské pornografie (ale již zapomene posluchačům, kteří třeba neposlouchali předchozí reportáže, zmínit, že tento člověk byl obvinění zproštěn). Podle odborníků je nebezpečné, aby lidé, kteří měli podobný delikt, pracovali s dětmi (zajímavé je, že v předchozí větě se mluvilo o obvinění, v této jde již o delikt). Mohou totiž selhat znovu. Podle sexuologů i některých právníků může větší ochranu dětí přinést databáze pedofilů.

Dále v reportáži pokračuje paní redaktorka Chaloupská, která cituje pana sexuologa MUDr. Zvěřinu, jenž zastává názor, že člověk, který jednou zneužije dítě, by neměl s dětmi již nikdy pracovat a považuje za chybu, že se zrušily rejstříky mravnostní kriminality. Stát by podle pana doktora Zvěřiny měl mít delikventy víc pod kontrolou.

Uvádí také, že policisté postrádají vlastní evidenci těchto osob. Je tomu ale skutečně tak? Nebo snad policisté nemají přístup do rejstříku trestů případně do jeho archivu i poté, co je trest dotyčnému zahrazen a trestní rejstřík má tak „čistý“?

Pani redaktorka Chaloupská pak uvádí, že ještě dále jde právnička Dagmar Raupachová, podle které by měl vzniknout celoevropský registr lidí, kteří mohou být dětem nebezpeční. Do éteru pak zazní slova této právničky: *„Já osobně bych byla pro vznik celoevropské databáze pedofilů, a to právě proto, abychom s větším efektem minimalizovali riziko, že se takto orientovaní lidé dostávají do školství, ale také do různých volnočasových dětských oddílů, na dětské tábory.“* Posléze Markéta Chaloupská uvádí, že „nejdál“ jsou v Británii, kde mohou policisté působit jako agenti provokatéři. Zazní hlas Karla Kuchaříka z policejního prezidia, který vysvětluje postoj britských policistů: *„Oni nečekají, až někdo osloví dítě a zneužije ho, ale vystupují jako děti a tyto osoby identifikují. Jdou tou cestou, ne aby postihovali ty lidi, ale aby předcházely tomu, že ti lidé potom ublíží dětem.“* Také pak uvádí, že v ČR toto možné není.

Je zajímavé, nakolik redaktoři Českého rozhlasu rozhodně prohlašují, že odborníci volají po zavedení registru pedofilů, přitom za „odborníky“ považují především jedinou osobu, právničku Dagmar Raupachovou, která však sama použije ve svém prohlášení zcela nesprávně pojem „pedofil“, takže lze pochybovat, zda vůbec ví, o čem mluví. Sexuolog MUDr. Zvěřina evidentně nemluví o registru pedofilů, ale o registru osob, které zneužijí dítě, což je kvalitativně něco zcela odlišného, než o čem mluví Dagmar Raupachová.

Zajímavý je výrok pana Karla Kuchaříka z policejního prezidia, kterým hájí situaci britských kolegů, kteří se podle jeho slov prý nesnaží postihovat lidi, ale snaží se předcházet ubližování dětem. Jak píše ve svém vyjádření pro web www.pedofilie-info.cz, kterým reaguji na reportáže Radiožurnálu ze dne 30. 7. 2014 a jež přikládám v Příloze č. 3 tohoto dopisu (<http://www.pedofilie-info.cz/cesky-rozhlas-seriozni-medium/>), společnost by si měla položit otázku, za jakou cenu chce bojovat proti pohlavnímu zneužívání dětí. Zda například i za cenu zavírání osob, které reálnému dítěti nikdy neublížily, avšak se chytli do provokační pasti policisty, jenž se za dítě pouze vydával a aktivně navrhoval snadnou možnost spáchání trestného činu. Stejně problematické je zdůvodnění nebezpečnosti osob, které se dají do konverzace s virtuálně vytvořeným modelem dítěte. Je totiž otázkou, zda by se stejně, jako se chová policista či virtuální počítačový model, chovalo i reálné dítě.

Zajímavé také je, že v listopadu roku 2010, kdy se v médiích řešil případ zavražděné Aničky Janatkové, se v odborné debatě v rámci pořadu České televize s názvem Kontexty sešlo několik odborníků, konkrétně advokát Tomáš Sokol, sexuolog MUDr. Slavoj Břichcín (primář sexuologického oddělení bohnické psychiatrické nemocnice), předsedkyně Fondu ohrožených dětí Marie Vodičková a kněz Radomír Kuchař, dále též byla ve studiu přítomna Ivana Nejedlá, matka zmizelého chlapce. Všech těchto 5 lidí se shodlo na tom, že registr „pedofilů“ tak, jak jej chtěl podnikatel Jiří Jehlička založit, je jednak zavádějící svým názvem, a potom také že ani veřejný registr delikventů není řešením,

a naopak, že jsou v zahraničí s těmito registry negativní zkušenosti (Zdroj: <http://www.ceskatelevize.cz/porady/10267384380-kontexty/210572230810025-registr-deviantu-aneb-kdo-opravdu-ublizuje-detem>).

Nevím, co se od té doby (tedy za pouhé 4 roky) tak zásadního změnilo, že najednou v Českém rozhlasu zazní z úst Markéty Chaloupské zpráva, že „odborníci volají po zavedení registru pedofilů“. Pokud by paní redaktorka Chaloupská řekla, že „někteří odborníci volají po zavedení registru pedofilů“, pak by tato zpráva byla v pořádku, avšak svou větou, která slovo „někteří“ neobsahovala, mate posluchače, který se po vyslechnutí takové reportáže bude nejspíš domnívat, že existuje nějaký konsenzus všech odborníků – sexuologů, psychiatrů, policistů, právníků... **Jak je možné, aby redaktor Českého rozhlasu jednu větu nějakého „odborníka“ neustále vkládal do úst všem „odborníkům v ČR“ (v celé reportáži je toto jednání opakované!) a manipuloval tak s utvářením názoru posluchačů?!**

V Kodexu Českého rozhlasu je v článku 6.6 uvedeno:

„Ve zpravodajských a publicistických pořadech Český rozhlas dbá na přesnost a nestrannost, spočívající především ve zjišťování a ověřování skutečnosti.“

V článku 21.10 pak uvádí:

„Při získávání informací od odborníků (expertů) je nutné předem ozřejmit, zda se jedná o neformální rozhovor, nebo o odborné vyjádření pro pořad. Český rozhlas přistupuje pečlivě k výběru odborníků vystupujících nebo citovaných v pořadech, zejména je povinen zajistit, aby tam, kde je to s ohledem na početnost odborné obce v určitém oboru či odbornosti možné, docházelo k obměně oslovovaných respondentů včetně zastoupení odborných stoupenců rozmanitých názorových proudů a odborníků pocházejících z různých regionů České republiky.“

Chci se tedy vedení Českého rozhlasu, Rady Českého rozhlasu a pana šéfredaktora Radiožurnálu na tomto místě dotázat:

10) Jak hodnotíte skutečnost, kdy pan redaktor Kroupa i paní redaktorka Chaloupská výroky jednotlivců v reportážích ze dne 30. 7. 2014 opakovaně předložili posluchačům Českého rozhlasu jako názor „všech odborníků v České republice“, kteří však ale mají názory odlišné a v příkrém rozporu s názory těchto jednotlivců? Domníváte se, že z tohoto pohledu redaktoři p. Chaloupská a p. Kroupa dodrželi ustanovení Kodexu Českého rozhlasu, podle kterého má Český rozhlas přistupovat pečlivě k výběru odborníků vystupujících v rozhlasových pořadech vč. obměny respondentů a zastoupení rozmanitých názorových proudů (čl. 21.10 Kodexu)?

Markéta Chaloupská na úplný závěr této části reportáže prohlásí, že „zatímco se v Británii snaží zneužívání dětí předcházet, v ČR se zneužívání řeší až ve chvíli, kdy se stane. V roce 2012 u nás bylo zneužito 868 dětí, počet případů vzrostl za 10 let o 60%.“

Na absenci předcházení pohlavního zneužívání dětí ve smyslu preventivní práce s těmi pedofily, kteří „zatím“ nic nespáchali, a na to, že pracovat s těmito lidmi se započne až poté, co delikt spáchají, upozorňuji v rámci své odborné činnosti i já. Snaha předcházet zneužívání podle přístupu britských policistů by se však dala pochopit i tak, že zavřeme

každého muže, který pohladí dítě (preventivně – co kdyby od hlazení po tváři nebo vlasech přešel k hlazení jiných částí těla), či kterému falopletysmograf při koukání na obrázek dítěte naměří zvýšený průtok krve – a to samozřejmě aniž by dotyčný někdy v životě nějakému dítěti zkřivil jediný vlas.

Zajímavý je údaj, který na samý závěr reportáže uvedla paní redaktorka Chaloupská. V roce 2012 bylo zneužito 868 dětí podle statistiky Ministerstva práce a sociálních věcí. Tyto statistiky jsou však odlišné od policejních statistik, protože zahrnují případy, které někdo MPSV či jednotlivým sociálním odborům nahlásil. Tyto statistiky skutečně vykazují v posledních letech nárůst, konkrétně (údaje jsou ve statistických ročenkách MPSV dostupné od roku 2005):

Formát zápisu:

Rok: chlapani sexuální zneužívání + dívky sexuální zneužívání + chlapani dětská pornografie + dívky dětská pornografie + chlapani dětská prostituce + dívky dětská prostituce = celkem

2005: 116+552+9+3+0+7 = 687

2009: 155+661+7+7+2+2 = 834

2006: 91+494+10+9+3+5 = 612

2010: 153+633+8+18+8+4 = 824

2007: 109+561+3+5+0+1 = 679

2011: 166+640+10+23+3+6 = 848

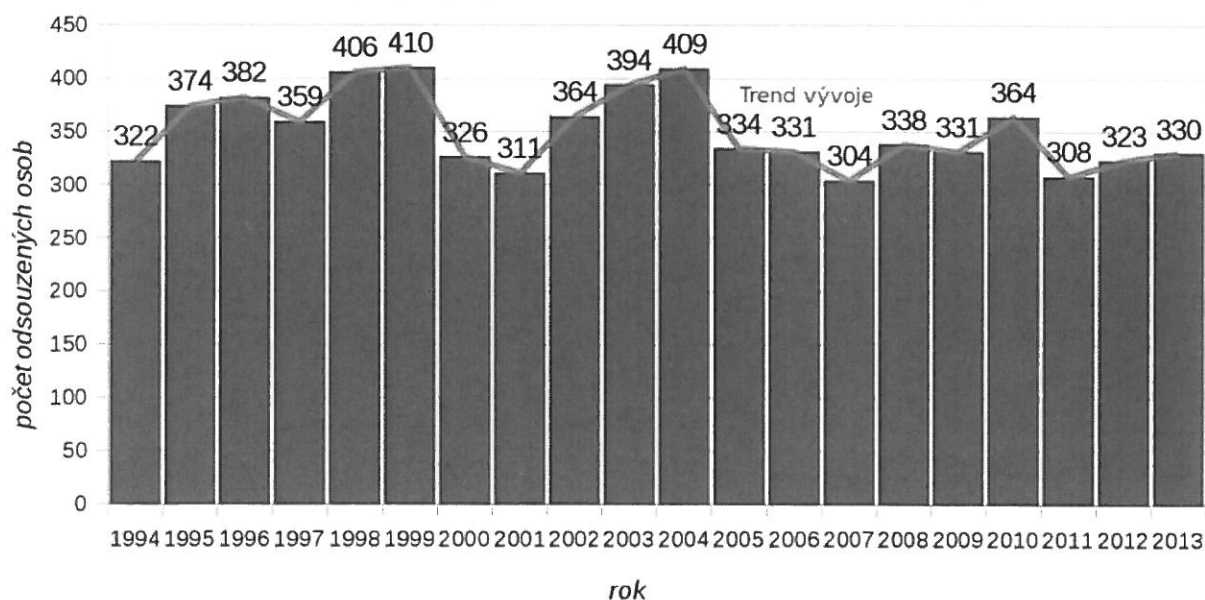
2008: 103+629+0+3+0+4 = 739

2012: 158+655+6+27+1+21 = 868

Úplně jiné údaje, avšak mnohem věrohodnější statistiku poskytuje policejní statistická ročenka kriminality, kterou na svých stránkách pravidelně každý rok zveřejňuje Ministerstvo spravedlnosti. Podle této ročenky, která eviduje pachatele pohlavního zneužívání dětí (nikoliv počet ohlášených případů), se počet osob odsouzených za pohlavní zneužívání za posledních 20 let výrazně nezměnil:

Odsouzeno ze zneužití

(ČR paragrafy 242, 243 a 187 zákonů 40 - 2009 a 140 -1961)

Formát zápisu:

Rok: počet osob odsouzených za zneužití

1994: 322	1998: 406	2002: 364	2006: 331	2010: 364
1995: 374	1999: 410	2003: 394	2007: 304	2011: 308
1996: 382	2000: 326	2004: 409	2008: 338	2012: 323
1997: 359	2001: 311	2005: 334	2009: 331	2013: 330

Zdroj: <http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?p=21120#p21120>

Na základě údajů ze statistických ročenek MPSV bychom možná mohli konstatovat, že si lidé pravděpodobně více všimají podezřelého jednání, které hlásí na sociální odbory. Nicméně popisek „nahlášené případy“ ještě neznamená, že k těmto případům skutečně došlo – o tom nakonec rozhoduje až soud v trestním řízení. Z hlediska informace o počtu skutečných případů pohlavního zneužívání dětí a jejich vývoji v čase jsou tedy věrohodnější údaje statistické ročenky kriminality Ministerstva spravedlnosti, které – jak se můžete sami přesvědčit – za posledních 10 let nárůst pachatelů pohlavního zneužívání o 60% rozhodně nevykazují. Zdá se dokonce, že nevykazují vůbec žádný nárůst.

Moderátor Vojtěch Bidrman po skončení reportáže agituje odpolední pořad Dvacet minut Radiožurnálu s Martinem Veselovským, kdy do studia přijal pozvání sexuolog MUDr. Trojan, který mimo jiné odpoví na otázku „*Jak obtížně se dají prokázat sklony k pedofilii?*“

V samotných Dvaceti minutách Radiožurnálu pak pan sexuolog MUDr. Ondřej Trojan hned ze začátku pořadu odpovídá Martinu Veselovskému na otázku, zda by ti, kdo jsou obvinění a obžalováni měli pracovat s dětmi, slovy, že je třeba ctít presumpci nevinny (http://www.rozhlas.cz/radiozurnal/dvacetminut/_zprava/1379700). Na otázku, zda by byl rád, kdyby jeho dítě učil veřejně přiznaný nekriminální pedofil, MUDr. Trojan odpovídá, že neví, jestli by byl rád, ale pokud by si k jeho dítěti nic nedovolil, tak by s tím neměl problém zrovna tak, jako kdyby byl onen dotyčný homosexuál nebo třeba fetišista. Pak vysvětluje, že většina pedofilů sexuální delikty nepáchá. Na otázku existence webu www.pedofilie-info.cz MUDr. Trojan odpovídá, že na stránkách po letmém projití nenašel nic nezákonného a že vítá, pokud takové stránky dokážou někomu pomoci nejtít do ulice a nezneužít dítě. **I moderátor Veselovský nakonec přitaká MUDr. Trojanovi, že sekce Seznamka nevypadá, že by sloužila k seznamování se s dětmi** (zřejmě si ji sám procházel). Rozhovor MUDr. Trojan zakončí konstatováním, že pokud budou podobné webové stránky, jako je www.pedofilie-info.cz, „*naplňovat ty cíle, které by měly být ochrana společnosti, ochrana těch samotných jedinců, jaksi život v mezích zákona, tak bychom to jako odborníci, aspoň většina z nás určitě uvítali.*“

Podobně se k webovým stránkám www.pedofilie-info.cz vyjádřila i slovenská sexuoložka MUDr. Danica Caisová v reportáži slovenského deníku SME (<http://www.sme.sk/c/7313781/pedofili-su-na-webe-zatial-chraneni-policia-ich-roky-nezastavila.html>), který v podstatě převzal reportáž Českého rozhlasu. Deník SME uvádí,

že sexuoložka Danica Caisová „považuje existenciu pedofilného portálu za chvályhodnú. Web podľa nej slúži na osvetu a je prevenciou proti nezákonnému konaniu.“

Jaký dojem nyní máte po přečtení předchozích dvou odstavců tohoto mého dopisu? Proč redaktori Markéta Chaloupská a Janek Kroupa se celý den 30. 7. 2014 zarputile snažili o jakousi svou vizi, kterou se snažili posluchačům Českého rozhlasu podstrčit, a nyní MUDr. Ondřej Trojan za 20 minut tuto vizi zcela boří? Byla reportáž redaktorů Janka Kroupy a Markéty Chaloupské vyvážená a objektivní, nebo spíše byla těmito redaktory zneužita k záměrnému a cílenému ocerňování lidí, kteří za svou deviaci nemůžou? Jak je možné, že si tito redaktori Českého rozhlasu neověřili informace z jiných zdrojů, například nekontaktovali odborníky – sexuology, kteří se sdružením pedofilů ČEPEK spolupracují ve své anonymní internetové sexuologické poradně (jedná se např. o MUDr. Želmíru Herrovou, primářku sexuologického oddělení psychiatrické nemocnice Havlíčkův Brod, či MUDr. Antonína Brzka, sexuologa ordinujícího na Sexuologickém ústavu v Praze)? Jak je možné, že Český rozhlas, veřejnoprávní médium, zaměstnává redaktory, kteří si takovýmto nevybíravým způsobem vybírají fakta, která se jim hodí, a manipulují tak s veřejností?

Pan sexuolog MUDr. Antonín Brzek kdysi v jednom z rozhovorů pro Mladou Frontu DNES řekl: „Předsudečné opovrhování pedofily zvyšuje riziko trestné činnosti. Kdyby si jich společnost uměla vážit za to, že se s deviací úspěšně perou, žilo by se jim líp a riziko by bylo menší.“ Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/zpoved-mf-dnes-jsem-pedofil-a-ucim-dl0-/domaci.aspx?c=A071109_152603_domaci_ton

Uvědomuje si Český rozhlas, že má jako veřejnoprávní médium velkou moc v utváření názorů lidí? Pedofilie je vděčné mediální téma. Posluchači na takové jistě velmi slyší. Český rozhlas jakožto seriózní médium by ale neměl této skutečnosti zneužívat. Měl by se snažit poctivě a pravdivě popsat realitu, jeho redaktori by měli být nestranní a měli by nestranně pátrat po příčinách jevů, nikoliv připravovat reportáže, ve kterých z nevinných osob dělají delikventy či ve kterých jeden výrok jednoho člověka vkládají do úst jiným lidem, a zvláště u takového tématu jako je například pedofilie by měli kontaktovat skutečné odborníky, kteří mají komplexní zkušenosti s pedofily, vč. těch nekriminálních.

V zákoně č. 484/1991 Sb. O Českém rozhlasu se v § 2 odst. 2 písmeno a) a b) píše:

„Hlavními úkoly veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání jsou zejména a) poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů, b) přispívání k právnímu vědomí obyvatel České republiky, ...“

Na tomto místě chci vedení Českého rozhlasu, Radě Českého rozhlasu a panu šéfredaktorovi Radiožurnálu položit poslední dvě otázky:

11) Domníváte se, že reportážemi redaktorů Janka Kroupy a Markéty Chaloupské ze dne 30. 7. 2014 bylo dodrženo citované ustanovení zákona o Českém rozhlasu, jinými slovy domníváte se, že reportáž byla objektivní, vyvážená, poskytovala ověřené a všestranné informace pro svobodné vytváření názorů? A nebo se spíše jednalo o cílenou manipulaci s posluchači Českého rozhlasu, aby převzali „jediný a správný“ názor autorů reportáže?

12) Domníváte se, že reportáže Janka Kroupy a Markéty Chaloupské přispěly k právnímu vědomí obyvatel České republiky, když v nich zpochybňovali presumpci nevinny, jež je dána Listinou základních práv a svobod, když svým jednáním a mediálním zájmem donutili obžaloby zproštěného člověka „dobrovolně“ se vzdát činnosti, kterou vykonával, a když základní právo obviněného odmítnout výpověď (nesdělit heslo k datovému kontejneru) vyznělo v reportáži jako drzost, na kterou by snad takový člověk ani neměl mít právo?

Aby to nebylo vše, dne 1. 8. 2014 ve zprávách v 16 hod. moderátorka Jana Petrová (<http://prehraovac.rozhlas.cz/audio/3178056>) uvedla hned jako první informaci, že „*Dívat se na internetové stránky s pedofilním podtextem je ode dneška trestné.*“. V podrobnějších informacích však nakonec zazní, že je trestné navazovat kontakty s dětmi pod 15 let za účelem spáchání trestného činu a že je trestné získat přístup k dětské pornografii. Podobně ve stejný den v pořadu Stalo se dnes ve 21:05 (<http://prehraovac.rozhlas.cz/audio/3178189>) zazní úvodní otázka: „*Pomůže dětem zákaz sledování internetových stránek s pedofilními materiály?*“, která je v podrobnější části rozvedena: „*Ode dneška je v Česku trestné sledovat internetové stránky s pedofilním zaměřením.*“ a stejně zavádějící dotaz položila paní moderátorka následně i sexuologovi prof. Petru Weissovi. V kontextu celého dopisu snad již ani nemusím více rozebírat nesmyslnost těchto výroků – novela Trestního zákoníku se zákazu dívání (na cokoli) netýkala a zajímalo by mě, co měly na mysli moderátorky zpráv a pořadu Stalo se dnes, když použily pojmy „*pedofilní podtext*“ či „*stránky s pedofilním zaměřením*“.

Chápu, že i redaktoři Českého rozhlasu potřebují z něčeho žít. Myslím si ale, že není třeba kvůli tomu za každou cenu vytvářet šokující pořady o jevech, které – jak sám redaktor Kroupa v úvodu v Ranním interview říká – nejsou prozkoumané, které jsou navíc opředené mnohými mýty, kterým podléhají i sami redaktoři Českého rozhlasu a možná i Vy, kteří tento dopis právě čtete (i když pevně věřím, že právě jeho vysvětlující délka by mohla dovést jeho čtenáře k hlubšímu zamyšlení). Je vždy podstatně jednodušší odsoudit něco, co neznáme a čeho se bojíme, než poznat pravé příčiny jevů a pokusit se je pochopit. Je také vždy podstatně jednodušší veřejnost něčím šokovat, než informovat věcně. Zvlášť když se jedná o tak citlivé, závažné, avšak mezi veřejností tabuizované a bulvarizované téma, jakým je pedofilie.

Bod 2.10 Kodexu Českého rozhlasu uvádí:

„Český rozhlas i bez předchozího upozornění opraví podstatné chyby nebo nepřesnosti, kterých by se ve vysílání dopustil. Musí tak učinit neprodleně, jakmile je zjistí, je-li to možné ještě v příslušném vydání pořadu či bezprostředně po jeho skončení anebo v prvním příštím vydání pořadu.“

Jakožto majitel domény a hostingu stránek Československé pedofilní komunity www.pedofilie-info.cz proto Český rozhlas žádám o opravu nepřesných vyjádření o těchto webových stránkách v článku na adrese <http://www.rozhlas.cz/zpravy/politika/zprava/byli-obvineni-z-sireni-pornografie-a-zneužívání-presto-dal-pracovali-s-detmi--1379251> takto:

1) Původní formulace: „Zcela veřejně zde existuje kupříkladu pedofilní seznamka nebo možnost sdílet a komentovat fotografie dětí.“

--> Nová formulace: „Zcela veřejně zde existuje kupříkladu seznamka nebo možnost sdílet a komentovat fotografie dětí.“

Vysvětlení: Slovo pedofilní je zde uvedeno v zavádějícím kontextu. Jak je psáno v pravidlech seznamky (<http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?f=56&t=1411>) a jak uznal i redaktor Radiožurnálu Martin Veselovský, seznamka na serveru www.pedofilie-info.cz neslouží k seznamování se s dětmi. Přídomek „pedofilní“ má v původní větě skandalizační charakter a vyvolává ve čtenářích článku nepravdivou představu, že se v seznamce na serveru www.pedofilie-info.cz chtějí pedofilové seznamovat s dětmi.

2) Původní formulace popisku ilustrační fotografie: „Pedofilní seznamka nabízí fotografie dětí i se jmény a podrobnými informacemi o nich“

--> Nová formulace: „Na webu pedofilů se nacházejí i fotografie dětí.“ (či obdobná formulace)

Vysvětlení: Původní popis ilustrace se nezakládá na pravdě. V sekci Seznamka se žádné fotografie dětí se jmény a podrobnými informacemi o nich nenacházejí. Co se týká sekce Fotogalerie, pokud se tam nacházejí nějaké informace o dětech, pak jen ty, co jsou veřejně známé, např. z článků na internetu nebo z Wikipedie.

3) Zda jsou fotografie za hranou zákona, jak se snaží autoři reportáží slovy sexuoložky MUDr. Růženy Hajnové sdělit, prověří Policie ČR a předpokládám, že Český rozhlas 1 Radiožurnál bude posléze o zjištění Policie ČR své posluchače informovat.

4) V článku na adrese

<http://www.rozhlas.cz/radiozurnal/dvacetminut/zprava/pedofilove-nejsou-agresori-i-andersen-byl-pry-pedofil-a-jeho-pohadky-cteme-dodnes-tvrdi-sexuolog--1379299>, který se vztahuje k pořadu Dvacet minut Radiožurnálu s Martinem Veselovským, žádám o následující opravu:

Původní formulace: „A měli by ti, kteří byli z pedofilie obviněni, pracovat s dětmi?“

--> Nová formulace: „A měli by ti, kteří byli z pohlavního zneužívání dětí obviněni, pracovat s dětmi?“

Vysvětlení: Pojem pedofilie byl ve větě použit nesprávně jako označení kriminálního činu. Ve skutečnosti je pedofilie erotická preference dětí, se kterou se dotýčný jedinec rodí, nejedná se o kriminální čin a nelze tedy nikoho z pedofilie obvinít.

Prosím také, i když vím, že je to těžko na 100% splnitelné, aby redaktoři Českého rozhlasu byli proškoleni a nepoužívali pojem pedofilie jako synonymum pro označení pohlavního zneužívání dětí, a pojem pedofil aby nepoužívali pro označení pachatele takového činu (to se týká i převzatých zpráv ze zahraničí nebo prostřednictvím agentury ČTK), neboť jak už jsem uváděl několikrát výše, většina pachatelů pohlavního zneužívání dětí nejsou pedofilové. Neznám pedofila, který se snaží žít bezúhonně a který by zneužívání pojmu pedofilie k označení pohlavního zneužívání dětí nepovažoval za křivdu a znevážení této snahy.

A nyní ještě poslední věc, která mi leží na srdci a která se bezprostředně týká mé osoby:

Vzhledem k tomu, že jsem nikdy nesouhlasil s použitím záznamu svého hlasu jako projevu osobní povahy, pořízeném redaktory Českého rozhlasu p. Kroupou a p. Chaloupskou dne 24. 7. 2014 v ostravském studiu Českého rozhlasu, a vzhledem k tomu, že záznam mého hlasu z rozhovoru ze dne 24. 7. 2014 byl i přes můj výslovný nesouhlas do reportáží dne 30. 7. 2014 nakonec těmito redaktory zařazen, navíc tak, že působí dehonestujícím způsobem k mé osobě, **žádám tímto Český rozhlas o dodatečné odstranění pasáží z příslušných reportáží, které obsahují záznam mého hlasu** a které jsou zveřejněné v audioarchivu Českého rozhlasu a na zpravodajské stránce k reportáži na adrese <http://www.rozhlas.cz/zpravy/politika/zprava/byli-obvineni-z-sireni-pornografie-a-zneuzivani-presto-dal-pracovali-s-detmi--1379251>. Jsem přesvědčený, že cílem přímého použití vybraných pasáží záznamu mého hlasu nebylo pravdivě a objektivně informovat veřejnost, jak ve svém emailu ze dne 30. 7. 2014 hájila své počínání Markéta Chaloupská, ale cílem bylo dehonestovat a skandalizovat mou osobu (viz např. <http://zpravy.aktualne.cz/domaci/prima-zaplati-chlapci-z-kauzy-kurim-za-zverejneni-jeho-fotky/r~db54d24e277411e49b2b002590604f2e/>). Dodatečnou úpravu audiozáznamů reportáží v archivu Českého rozhlasu budu považovat za dostačující k tomu, abychom vzájemně předešli případným právním následkům, které mohou vyplynout z použití záznamu mého hlasu jakožto projevu osobní povahy přes můj výslovný a Českému rozhlasu dne 25. 7. 2014 písemně zasláný nesouhlas (plný text nesouhlasu, který jsem zaslal doporučenou poštou Českému rozhlasu dne 25. 7. 2014 obsahuje Příloha č. 2).

Promiňte mi za délku mého dopisu, ale chtěl jsem Vám v něm vše poctivě popsat a vysvětlit. Zároveň tímto žádám i Vás (tedy vedení Českého rozhlasu v čele s panem Peterem Duhanem, Radu Českého rozhlasu i pana šéfredaktora Radiožurnálu Jana Pokorného) o poctivou písemnou reakci – odpověď na tento dopis, včetně jednotlivých odpovědí na mých 12 číslovaných otázek, které jsou v textu dopisu tučně zvýrazněné.

Na závěr mi ještě dovoluete uvést k zamyšlení text, který byl publikován ve Zdravotnických novinách v reakci na mou účast na konferenci Bohnické sexuologické dny v roce 2012 (<http://zdravi.e15.cz/clanek/priloha-lekarske-listy/xxiv-bohnicke-sexuologicke-dny-464047>):

„Příspěvek na téma pedofilie v médiích prezentoval Bc. Karel Žák, posluchač Pedagogické fakulty Masarykovy univerzity v Brně. Pojem pedofilie je v médiích často užíván nesprávně jako synonymum pro pohlavní zneužívání dětí. Nesprávné používání pojmu pedofilie v médiích často způsobuje, že člověk, který cítí erotickou přitažlivost k dětem, může mít problém ztotožnit se s pojmem pedofilie. Většinou pak neuvažuje o rizicích svého sexuálního zaměření a nevyhledá odbornou pomoc. Problematická však může být i situace, kdy se s pojmem pedofilie ztotožní, působením médií si totiž i on sám může myslet, že je „zrůda“, která jednoho dne nějaké to dítě zákonitě musí zneužít. Takto působením médií uvažuje i většinová společnost. Je tak pouze dílem náhody narazit na objektivní informace o pedofilii, které sdělí, že je-li někdo pedofil, neznamená to, že musí zneužívat děti.“

Je tedy i na Českém rozhlasu, aby se zamyslel nad tím, zda chce svým přístupem a mediálním působením na veřejnost nekriminální pedofilně zaměřené spoluobčany stavět na okraj společnosti a ostrakizovat je už jen na základě toho, co cítí, a nebo zda se pokusí těmto lidem i široké veřejnosti poskytnout objektivní informace o pedofilii a sdělením, že je-li někdo pedofil, ještě to neznamená, že musí zneužívat děti, se pokusí těmto lidem nabídnout jinou alternativu, než jaká se od nich obecně očekává. Nedá-li společnost nekriminálním pedofilům najevo, že si jich umí vážit za to, když se se svou deviací celý život úspěšně „perou“, nemůže pak očekávat, že tito lidé budou mít kdoví jak velkou motivaci snažit se žádný delikt nespáchat. To ale platí i naopak: Bude-li si společnost vážit lidí, jež se snaží žít se svou parafilii bezúhonně, a budou-li tito lidé za svou snahu cítit v tomto smyslu uznání i satisfakci, budou mít mnohem větší motivaci snažit se svůj morální kredit vůči společnosti neztratit.

Setkání s redaktory Markétou Chaloupskou a Jankem Kroupou pro mne byla velká negativní zkušenost, která mi zcela změnila pohled na objektivnost zpravodajství Českého rozhlasu. Jako veřejnoprávní médium máte v rukou velkou moc na utváření názorů lidí. Bylo by vhodné, kdyby Vaši reportéři tuto moc nezneužívali ke svým cílům. Uchopit tak závažné téma, jakým je pedofilie, takovým neodborným, nesoriozním a laciným stylem, jakým jej uchopili Vaši dva redaktoři, kterých se celá tato stížnost týká, by Český rozhlas, který mnoho lidí považuje za seriózní rozhlasové médium, nikdy neměl dovolit.

Za Váš čas při čtení i za Vaši odpověď předem děkuji.

S pozdravem
Mgr. Karel Žák

Příloha č. 1 – Život a pocity nekriminálních pedofilů – výsledky výzkumu z diplomové práce (2012), autor: Mgr. Karel Žák

Dostupné online: <http://www.pedofilie-info.cz/pedofilie-vysledky-vyzkumu-2012/>

Príspevek publikovaný ve sborníku mezinárodní konference SEXUALITY VI., která se konala 10. a 11. října 2012 v Bratislavě, ISBN 978-80-557-0479-1.

Abstrakt: Pedofilové, kteří se nedopouštějí pohlavního zneužívání dětí, stojí mimo vědecký zájem. Neexistuje žádná literatura, která by těmto lidem sdělila, jak mají se svou sexuální deviací naložit, jak s ní mají žít. Příspěvek uvádí souhrn základních faktů o pedofilii, upozorňuje na nedostatečnou preventivní práci s pedofilně zaměřenými osobami, uvádí vybrané výsledky výzkumu mezi nekriminálními pedofily z české a slovenské internetové komunity a zabývá se otázkou, zda by nebylo méně zneužitých dětí, kdybychom mladým dospívajícím lidem poskytli informaci o tom, že i oni sami nebo jejich kamarádi mohou být pedofilně zaměřeni.

Klíčová slova: pedofilie, pohlavní zneužívání dětí, sexuální zneužívání dětí, parafilie, dětská pornografie, život a pocity nekriminálních pedofilů

Abstract: Paedophiles who do not commit child sexual abuse are out of scientific interest. There is no literature which could tell them how to live and deal with their erotic attraction to children. The paper summarizes basic facts about paedophilia, points to lack of preventive work with paedophile-oriented people, presents selected results of a survey among non-criminal paedophiles and considers question whether there wouldn't be fewer children abused if we prepared young adults for the possibility that they themselves can be paedophiles.

Keywords: paedophilia, child sexual abuse prevention, paraphilia, child pornography, life and feelings of non-criminal paedophile-oriented people

Pedofil. Mnoho z nás tento pojem jistě „dobře“ zná. V obecném povědomí lidí je pod pojmem *pedofil* zakořeněna představa člověka, který je dětem nebezpečný – který děti sexuálně zneužívá. Je však tato představa správná?

K tématu pedofilie mě přivedla osobní zkušenost s pedofilem – se svou pedofilní orientací se mi svěřil můj dlouholetý kamarád. Není kriminálník a dítě nikdy nezneužil. Zájem o něj a o téma mě nakonec přivedli k sepsání bakalářské práce (Žák, 2009), ve které jsem chtěl pojednat o nekriminálních pedofilech. Když jsem k ní hledal odbornou literaturu, moc informací jsem nenašel. Často lze totiž o pedofilii nalézt jen krátké útržkovité odstavečky, které záhy přejdou k tématu pohlavního zneužívání dětí. Zároveň jsem zjistil, že vlastně žádný z českých sexuologů se nekriminálními pedofily významněji nezabývá.

Definice pedofilie

Definice pedofilie lze v odborné literatuře a slovnících nalézt velmi různé, v bakalářské práci (Žák, 2009) jich uvádím hned deset. Pro stručnost zde uvedu pouze dvě nejprotikladnější: Nový akademický slovník cizích slov (Kraus, 2005) definuje pedofilii jako „*sexuální úchylku, při níž jsou zneužívány děti.*“ Tato definice je však zcela chybná – jak si uvedeme dále, pravděpodobně většina pedofilů se pohlavního zneužívání dětí nedopouští, a naopak – pohlavního zneužívání dětí se častěji dopouštějí lidé, kteří pedofilové nejsou. Není proto divu, že je mezi veřejností a mnohdy i v odborné literatuře pojem pedofil používán v nesprávném významu, když je definován v poměrně novém „odborném“ slovníku takto chybně. Naproti tomu za nejsprávnější a původnímu významu, v jakém pojem pedofilie zavedl rakousko-německý psychiatr Richard von Krafft-Ebing (1886), nejbližší považuji definici z Wikipedie (2012): „*Pedofilie je v odborném pojetí trvalá nebo dlouhodobá náklonnost či reaktivita s erotickým rozměrem převážně nebo výlučně vůči nedospělým osobám, chlapcům nebo dívkám. Jako pedofil bývá označován člověk, u něhož je taková náklonnost rozeznána.*“

Pedofilie je tedy z odborného hlediska erotická preference dětí, nikoliv jejich pohlavní zneužívání. Pedofil je vlastně člověk, jehož sexuálně motivační systém vykazuje erotické reakce na nedospělé jedince. To se projevuje velmi podobně, jak to známe z běžných partnerských vztahů – **pedofilům se docela běžně stává** (kromě toho, že se jim děti líbí, a to jak fyzickým zjevem, tak i jejich typicky dětskými projevy), **že se do dítěte zamilují** (Fifková, 1998; Nejezchlebová, 2010). Domnívám se proto obdobně jako pan profesor Weiss (2002; in Kolář, 2008), že většina pedofilů děti nezneužívá, podobně jako většina heterosexuálních mužů neznásilňuje nebo neobtěžuje ženy. Naopak díky dobrému porozumění dětskému světu mohou být pedofilové úspěšnými učiteli, trenéry, vedoucími volnočasových aktivit anebo také prostými staršími kamarády dětí od sousedů nebo známých.

Výskyt v populaci

Výskyt pedofilů v populaci není znám, odhady mluví o 1-2 % populace (Capponi, Hajnová, Novák, 2000; Okami in Levine, 2002). Překvapivé jsou však některé výzkumy: V dotazníkovém šetření, které nezávisle na sobě provedli Briere a Runztová (1989), Smiljanichová a Briere (1996) a Hall (1995), 20% zkoumaných dobrovolníků přiznalo *nějakou* sexuální přitažlivost vůči dětem, ve výzkumu Halla (1995), který dobrovolníky zkoumal též falometricky, pak vykazovala téměř třetina mužů stejnou nebo vyšší míru sexuálního vzrušení vůči nedospělým dívkám než vůči dospělým ženám. Na základě těchto zjištění se můžeme domnívat, že pedofilní dispozice budou pravděpodobně vlastní poměrně velké části populace.

Etiologie

Etiologie pedofilie rovněž není známa, existují jen určité domněnky či modely, sami sexuologové přiznávají, že zatím nemají k dispozici komplexní a obecně uznávanou

koncepti vzniku a vývoje sexuálních deviací. Nicméně Weiss (2002) se spolu s dalšími domnívá, že vrozené dispozice budou pravděpodobně hlavní příčinou všech variací sexuality.

Léčba pedofilie

Pedofilii nelze žádnými léčebnými postupy změnit nebo eliminovat. Léčba se proto týká především těch pedofilně zaměřených osob, u kterých jejich odlišná sexuální orientace působí potíže jim či lidem v jejich okolí.

Souvislost pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí

Pedofilie se často uvádí jako hlavní příčina pohlavního zneužívání dětí, běžné je také ztotožnění pojmu pedofilie přímo s pohlavním zneužíváním. Skutečnost je však zcela odlišná: 90 % vyšetřovaných případů pohlavního zneužití dítěte nemají na svědomí pedofilové, nýbrž lidé po sexuální stránce normální, kteří jsou však defektní jinak – osobnostně, sociálně apod. (Weiss in Novinky.cz, 2007). Někteří sexuologové, např. Brzek (in Nejezchlebová, 2007) nebo Weiss (in Taněv, 2008; in Máte slovo, 2008) tvrdí, že většina pedofilně orientovaných lidí se trestného činu sexuálního zneužití dítěte nikdy nedopustí. Stručně by se tedy dalo říci, že pedofilie má se sexuálním zneužíváním a znásilňováním dětí společného přibližně tolik, co heterosexuální gynekofilie (tj. „normální“ mužská heterosexuality) se znásilňováním či obtěžováním žen. Přesto se objevují názory požadující kvůli ochraně dětí preventivní izolaci či případně zákaz práce s dětmi pro všechny pedofilně zaměřené osoby, aby se tím předešlo potenciálnímu riziku, že jednou své pudy nezvládnou a zneužijí dítě. Za dostatečný důvod pro takový přístup považují možný fakt, že obecně od pedofilů hrozí třeba i jen o trochu vyšší riziko zneužití dítěte než obecně od ostatních lidí. Avšak i kdybychom všechny skutečné preferenční pedofily zcela vyeliminovali z populace bez ohledu na to, jaké (a to i třeba jen zanedbatelné) procento se jich opravdu zneužívání dětí dopouští, zamezíme tím přibližně pouze desetinu případů sexuálního zneužití dětí, celých 90 % se bude dít dál. Je tedy zřejmé, že problém pohlavního zneužívání dětí v pedofilii nespočívá.

Dětská pornografie

Hodně je též v souvislosti s pedofilií diskutována dětská pornografie. Zde se setkáváme s problémem hned na začátku u samotné definice pornografie. Co je a co není pornografie totiž není nikde přesně definováno. Za dítě pak česká právní úprava považuje osobu mladší 18ti let – jak však rozlišit, zda má osoba na fotografii 17 nebo 18 let? Dalším sporným hlediskem je přechovávání dětské pornografie, které začalo být v ČR trestné od prosince 2007. Proti kriminalizaci přechovávání dětské pornografie tehdy vystoupili někteří sexuologové, např. Brzek (in Nejezchlebová, 2007) nebo Trojan (2007), kteří poukazovali na to, že pornografie (obecně) snižuje počet sexuálních trestných činů, např. když byla v 60. letech v Dánsku dětská pornografie jednu dobu tolerována, rapidně klesl počet sexuálních deliktů vůči dětem (Kutchinsky, 1985). Kriminalizace přechovávání dětské pornografie tedy může ve skutečnosti počet případů zneužitých dětí dokonce

zvýšit. Podobný pohled zastává i liberálnější část veřejnosti, která připouští, že je lepší, když má pedofil možnost vybit sexuální pud doma u počítače, než kdyby měl místo toho zneužívat skutečné děti. Na druhou stranu však není vyloučeno, že sledování dětské pornografie může u někoho zvyšovat touhu vyzkoušet si viděné ve skutečnosti, avšak v tomto případě se dle mého názoru spíše bude jednat o sníženou schopnost daného jedince rozlišit mezi realitou a fantazií. Dalším problémem je, že zákony nijak nerozlišují mezi dětskou pornografií, ve které vystupují reálné děti, a pornografií virtuální, kreslenou, počítačově animovanou nebo dokonce i psanou. Vezměme si příklad pedofila, kterému se bude zdát erotický sen. Pokud si tento sen po probuzení zapíše na papír, dopustí se trestného činu výroby dětské pornografie, za což mu hrozí až 3 roky odnětí svobody. Pokud tento papír založí do šuplíku, dopouští se trestného činu přechovávání dětské pornografie se sazbou až 2 roky. Pokud se se svým snem pochlubí a přepošle text kamarádovi, dopustí se šíření dětské pornografie se sazbou až 3 roky, pokud by text vyvěsil např. na svůj blog, bude mu hrozit až 6 let odnětí svobody za šíření dětské pornografie zvláště účinným způsobem (pomocí internetu). Komu ublížil, že mu hrozí takové tresty? Myslím si, že by bylo přínosné toto téma dále diskutovat a najít ve spolupráci s odborníky – psychology a sexuology nějaký rozumný kompromis.

Život s pedofilii

Jak a kdy pedofil zjišťuje, že je pedofil? Již na počátku puberty, kolem 13-15 let, může cítit, že se mu líbí děti „tak nějak jinak“. Někteří pedofilové objeví svoji odlišnou orientaci až v době, kdy jsou třeba už šťastně ženatí, a jsou i tací, kteří si své zaujetí dětmi nikdy sami před sebou vnitřně nepřiznají.

Abych nemluvil o pedofilii jen teoreticky, rád bych nyní připojil autentickou výpověď pedofila, pana Jiřího Fx100d (2012): *„Jako mladý kluk na počátku puberty jsem o pedofilech nic nevěděl, jen jsem občas viděl v televizi, že někoho chytli při zneužívání dětí a mluvili o něm jako o pedofilovi. Můj vlastní obraz, jak takový člověk vypadá a jak se chová, byl stejný, jak jej dnes vnímá asi většina lidí. Byl to pro mě člověk, který dětem ubližuje. Když jsem si sám u sebe začínal všímat, že se mi líbí dívky výrazně mladší než já, několikrát mě napadlo, že bych mohl být pedofil, ale pokaždé jsem to zavrhl a všelijak se přesvědčoval, že pedofil nejsem. Jenže v patnácti letech jsem se zamiloval do sedmileté dívenky od sousedů. Dál už jsem si lhát nemohl a naplno jsem si uvědomil, že jsem pedofil. Toto zjištění mě velmi zasáhlo a myslel jsem si, že jednoho dne dítě zneužiju, protože to přeci „správný“ pedofil dělá. Věděl jsem sice, že sexuální kontakt s tak mladou dívkou by byl porušením zákona, ale i tak postupně vedlo mé kamarádství s ní tam, kam nemělo – tehdy jsem vůbec neměl tušení, že i dobrovolné sexuální aktivity mohou dětem ublížit. Kdyby se tenkrát ta rodina neodstěhovala do zahraničí, nejspíš by to skončilo špatně – dívku bych zneužil.*

Když jsem v té době hledal nějakou literaturu, nenašel jsem na toto téma téměř nic. Nikde jsem se nedočel, jak s tím žít, co dělat, jak se uspokojit jinak než porušením zákona. Nikde jsem neviděl žádný pozitivní vzor, který by mi ukázal, že se dá s pedofilii žít spokojený život, aniž bych někomu ubližoval. Ač nerad, přiznávám, že v této době jsem byl velmi nebezpečný člověk. Když jsem pak po devíti letech na internetu našel webové stránky nekriminálních pedofilů, začal jsem chápat, že vůbec nemusím skončit jako ti muži v televizi a že mohu žít celkem spokojený život, aniž bych něco

špatného udělal. Netrvalo dlouho a celkem snadno jsem se s pedofilií vyrovnal. Uvědomil jsem si, že svůj zájem o děti mohu využít k jejich dobru, mohu je něco naučit, připravit jim zábavný program a zpříjemnit jim tak dětství.

Pak jsem se postupně svěřil několika kamarádům. Jeden z nich mě přivedl k lékaři. Tou dobou jsem už byl s odlišnou sexualitou zcela vyrovnán a se sebeovládáním jsem neměl problém. Neměl jsem tedy ani důvod tam chodit, ale i tak jsem byl zvědav, jak to bude probíhat. I přes to, že jsem nechtěl, byl mi předepsán Androcur – přípravek na snížení sexuálního puzení. Když už mi pan doktor lék vnutil, začal jsem jej užívat. Následoval jakýsi proces „přečování na dospělé“, popsany v knize *Sexuální deviace od pana doktora Weisse (2002) s názvem Metoda přesycení*. Ač jsem podle instrukcí nemohl zmíněný postup provádět (s představou dospělé ženy jsem neudržel erekci a nedosáhl vyvrcholení, ani s použitím pornografie), neporadil mi pan doktor nic jiného a návštěvy se omezily jen na pětiminutový rozhovor o počasí a předepsání léku. Proto jsem se rozhodl sexuologa změnit. Přešel jsem k jedné známé pražské sexuoložce. Tu zajímaly především léky a zda se vyhýbám dětem. Návštěvy opět pouze pětiminutové. Když paní doktorka během asi 6. návštěvy zjistila, že se dětem nevyhýbám, odmítla mě léčit. Před nástupem léčby jsem četl od paní doktorky několik článků, kde popisuje, jak pedofil pod jejím vedením jezdí na dětské tábory a vše je v pořádku (in Hučín, 2002). Mně pak v ordinaci řekla, že nerada vidí pedofila pracovat s dětmi. To na mě působilo poněkud rozporuplně. U obou sexuologů pak na mě léčba působila dojmem, že když jsem „nic neudělal“ (tj. žádné dítě jsem nezneužil), neměli o mě žádný zájem – vůbec je nezajímalo, jaký je můj vztah k dětem, co cítím, když jsem s dětmi apod. Mám také z celé léčby pocit, že odborníci nijak nerozlišují, zda dotyčný dítě zneužil či nikoliv, a že léčba je u všech stejná.

Při čtení některých rad pro děti a mladistvé, jak se mají chovat na internetu apod., jsem si všiml, že všude jsou děti varovány před nebezpečnými pedofily, kteří je chtějí sexuálně zneužívat. Vždy se ve mně probudí otázka, jak podobná varování bude vnímat mladý člověk, který zrovna zjišťuje, že má pedofilní zaměření. Nedotlačí ho společnost náhodou tímto přístupem k sebevraždě nebo ke zneužití dítěte? Nebylo by lepší se u pedofilů zaměřit především na prevenci a pomoci jim vyrovnat se s touto deviací, než pak napravovat škody, které spáchají z nedostatku informací a vštěpením obrazu, jaké jsou zrudý?

Představte si, že na počátku puberty stojíte před životem, ve kterém Vás společnost – ať už se vydáte cestou kriminální, nebo se budete snažit žít v souladu s jejími pravidly – na každý pád odsoudí. Jakou pak budete mít motivaci řídit se společenskými a morálními pravidly? Kdyby mi někdo na začátku řekl, že mohu být nositelem parafilie, v mém případě pedofilie, ale že to neznamená, že musím dětem ubližovat, a kdyby mi někdo dal nějaký pozitivní vzor, jistě by mé nebezpečné období netrvalo devět let. Myslím si, že zařazením těchto informací do sexuální výchovy by se mohlo preventivně některým zneužitím dětí předejít.“

Vidíme zde osobní zkušenost člověka, který se celých 9 let vyrovnával s faktem, že jej eroticky přitahují děti. Zkusme se teď vžít do následující situace: Váš syn zrovna přichází do puberty, začíná se u něj projevovat sexuální pud. Jenže postupem času zjišťuje, že se mu líbí „jaksi víc“ malí kluci nebo malé holčičky. Myslíte si, že se s tím někomu svěří? Zřejmě těžko, když ze všech stran slyší, že ten, komu se líbí děti, je automaticky a bez diskuze zrudá. Jaké má vyhlídky? Sexuologové neumí erotickou preferenci dětí nijak

změnit. Jsou akorát schopní u jedince, který má problém se sebeovládáním, utlumit sexuální puzeň na úroveň, kterou dokáže vůlí ovládat. A tak **jediné, co může pedofil, který se sebeovládáním problém nemá, se svou odlišnou sexuální orientací udělat, je pokusit se s ní vyrovnat a naučit se s ní žít.** Jenže kdo Vašemu hypotetickému pedofilnímu synovi poskytne informace, aby se s tím, že je pedofil, vyrovnal? Vzhledem k celospolečenskému negativnímu náhledu na pedofilii se ani nelze domnívat, že by sám dobrovolně navštívil sexuologa. Navíc, jak jsem zjistil, sexuologové nemají mezi pedofily příliš dobré jméno – často nasadí bez důvodu léčbu antiandrogeny, aniž by se zajímali o to, co klient opravdu k dětem cítí, jak zvládá přítomnost dětí apod. Za opravdu závažný nedostatek však považuji, že pro pedofily neexistuje žádná „příručka“, která by jim sdělila, co mají dělat a jak mají žít. Váš pedofilní syn by si musel informace dost složitě hledat sám. Jenže při tomto hledání může narazit na informace či se dostat ke skupině lidí, kteří jej mohou svést na dráhu „úchyla“, jenž opravdu dětem ubližuje...

I přesto se lidé, kteří nakonec zjistí, že na ně děti eroticky působí, s tímto faktem většinou vyrovnají nějak sami a většinou dokonce bez konfrontace se zákonem – buď v sobě pedofilní zaměření potlačí anebo mají standardní morální zábrany, které jim nedovolí dítě sexuálně kontaktovat. Jenže ne úplně všichni pedofilové to takto sami bez pomoci jiných lidí dokáží. Ti pak mohou být potenciálními pachateli pohlavního zneužití. Není totiž vyloučeno, že konfrontace s vžitým stereotypem pedofila případně interiorizace (zvnitřnění) tohoto stereotypu může člověka, který v sobě objevuje pedofilní dispozice, svést na dráhu „úchyla“, která je od něj očekávána.

Zřejmě bychom tedy na tomto místě očekávali, že se s těmito lidmi nějak preventivně pracuje, že existuje nějaká odborná pomoc nebo že si pedofilně zaměřený jedinec může o aspektech své odlišné sexuální preference přečíst nějaké informace. Opak je však pravdou. Prevence pohlavního zneužívání dětí dnes spočívá v podstatě pouze v informování dětí o nebezpečích, která by jim měla hrozit od dospělých deviantů. **Nikdo však preventivně nepracuje s potenciálními nositeli parafilií**, tj. nepřipravuje mladé lidi na to, že i oni sami nebo jejich kamarádi se možná budou muset vyrovnávat se specifickými svými sexualitami. Nositelem parafilie se někdo začne zabývat až v momentě, kdy je pozdě – kdy spáchá sexuální delikt. **Pedofilně orientovaný člověk se téměř nikde nedoče, co má dělat, když se mu líbí nedospělé dívky nebo chlapci, s nikým nemůže mluvit o svých představách, přáních, či o tom, co k dětem cítí.** Sexuologové nejsou řešením, strach z odsouzení nedovolí pedofilovi svěřit se ani na relativně anonymním a z tohoto pohledu bezpečném místě – na internetu. Nikdo jej pak nemá možnost korigovat, usměrňovat, případně mu nabídnout jiný pohled na jeho sexuální preference. Myslím si, že v této oblasti má společnost nejen vůči pedofilům, ale i vůči lidem s jinými odlišnostmi sexuality, velké rezervy. Pokud totiž nikdo mladému člověku neřekne, že může být pedofilně orientován, a pokud opravdu je jeho sexuální pud zaměřen směrem k dětem, může se stát, že se jednou vyskytne v přítomnosti dítěte, které ho sexuálně vzruší, a on, protože to pro něj bude nový pocit, na který ho nikdo předtím neupozornil, to dítě pod návalem pudů zneužije. Jeden takový příklad poskytl článek o odsouzených deviantech z havlíčkobrodské léčebny, který vyšel v časopisu Reflex (Tomanová, 2009). Heterosexuální

pedofil Radek v něm vyjádřil: „Celý život jsem cítil, že se mi líbí malé holky, ale nepřisuzoval jsem to deviaci.“ Že je pedofil, se dozvěděl až v léčebně: „Já se té diagnóze strašně bránil, protože jsem měl představu že to znamená zneužívání a znásilňování dětí.“

Proč nikdo mladým lidem neříká „může se stát, že tě budou sexuálně přitahovat děti“? Nejen že se to může stát, ono se to opravdu stává! Možná kdyby Radkovi někdo už na začátku řekl, že jej mohou sexuálně přitahovat děti, a vysvětlil mu, co to může obnášet a že to může mít i svá pozitivní východiska, mohl by se na určité projevy své sexuality předem lépe připravit. Tuto prevenci pohlavního zneužívání dětí spočívající v informování „budoucích“ pedofilů a jiných parafiliků přitom nepovažuji primárně za důležitou jen z toho důvodu, aby rozpoznali svou nebezpečnost, ale také (a hlavně) proto, aby dokázali svou sexuální odlišnost integrovat do své osobnosti a uměli s ní zacházet nejen tak, aby nikomu neublížovali, ale aby ji též případně dokázali využít k dobru a prospěchu svému i ostatních lidí.

Pan profesor Weiss často říká, že pedofilie nechodí po horách ale po lidech. Zkusme se zamyslet nad tím, jestli by nebylo méně zneužitých dětí, kdybychom např. v rámci sexuální výchovy mladým dospívajícím lidem podali informaci o tom, že i oni sami mohou být nositeli některé ze sexuálních deviací, či snad jen o tom, že je může vzrušit i dítě. Vždyť např. podle výzkumů Kurta Freunda (1965, 1972) reagují nepatrným sexuálním vzrušením na nedospělé dívky i „normální“ muži, či – připomeňme – dle výzkumů Halla (1995) vykazovala téměř třetina zkoumaných dobrovolníků mužů stejnou nebo vyšší míru sexuálního vzrušení vůči nedospělým dívkám než vůči dospělým ženám.

Život a pocity nekriminálních pedofilů – výsledky výzkumu

V rámci tvorby diplomové práce Život a pocity nekriminálních pedofilů (Žák, 2012a), která se opět zaměřovala především na ty pedofily, kteří děti nezneužívají, jsem chtěl hlouběji nahlédnout do aspektů života a pocitů pedofilně zaměřených jedinců. K účasti ve kvalitativně-kazuistickém výzkumu proto byli vyzváni dobrovolníci z řad pedofilně zaměřených jedinců, kteří se vyskytují v rámci české a slovenské internetové komunity k vyplnění anonymního internetového dotazníku, který byl agitován na českém GL a BL fóru (v dubnu tohoto roku byla tato fóra, běžící na bezplatném hostingu, provozovatelem hostingových služeb zrušena), na webové stránce www.pedo.cz a na stránkách Českolovenské pedofilní komunity www.pedofilie-info.cz a přilehlém fóru (ČEPEK, 2012).

Dotazník vyplnilo celkem 36 respondentů, z toho bylo 17 heterosexuálních pedofilů, 17 homosexuálních pedofilů, 2 pedofilové se označili jako bisexuální. V dřívějších výzkumech podobného charakteru přitom výrazně převažovala skupina homosexuálních pedofilů – ve studii Wilsona a Coxe (1983) je uvedeno 71% homosexuálních, 12% heterosexuálních a 17% bisexuálních pedofilů, v Lipské studii, kterou provedl Vogt (2006), je uvedeno 84,7% homosexuálních, 9,7% heterosexuálních a 5,6% bisexuálních pedofilů.

Dále uvádím přehled některých zjištěných charakteristik souboru respondentů:

Průměrný věk

Průměrný věk všech respondentů byl 26,7 let, nejmladšímu bylo 17 let, nejstaršímu 47 let.

Rodinný stav

92% respondentů je svobodných, 2 respondenti byli ženatí, 1 respondent rozvedený.

Pracovní stav

39% studenti, 42% pracující, 19% nezaměstnaní

Náboženství

47% ateisté, 53% věřící (17% katolíci, 8% protestanti, 17% obecně křesťanství bez příslušnosti k církvi, 11% uvedlo jiný druh víry)

Abúzus tabáku, alkoholu a drog

Cigarety – 72% nekuřáci, 28% kuřáci

Alkohol – 14% abstinenti, 36% konzumenti, 44% se občas opije, 6% pije alkohol ve velké míře

„Lehké drogy“ (marihuana) – 66% nikdy, 28% příležitostně, 6% často

Práce s dětmi

56% respondentů pracuje nebo někdy v minulosti pracovalo s dětmi, 44% nikdy s dětmi nepracovalo

Pohlavní život

Průměrný věk prvního pohlavního styku respondentů byl 22,5 let, průměrný věk partnera/partnerky při prvním pohlavním styku byl 20,6 let

Využití sexuologické pomoci

11% sexuologa navštěvuje, 25% v minulosti navštěvovalo, 64% nikdy nenavštívilo, 6% bere medikamenty na utlumení sexuality, 8% tyto léky bralo v minulosti, 86% respondentů léky na utlumení sexuality nikdy nebralo

Další vybrané charakteristiky vč. rozdělení na homosexuální a heterosexuální pedofily:

charakteristika: heterosexuální ; homosexuální

- spodní věk přitažlivosti: 4,8 let ; 5,9 let
- horní věk přitažlivosti: 12,2 let; 13,4 let
- věk při zamilování: 20,1 let ; 21 let
- věk dětí při zamilování: 7,9 let ; 9,8 let
- nejčastější délka zamilování: 3 roky; 2 roky
- touha počkat na dítě, než dospěje: 82%; 41%
- touha vyznat dítěti lásku: 35%; 53%
- přitažlivost dospělých osob: 65% ; 53%
- zamilovali se do dospělé osoby: 47% ; 35 %
- vztah s dospělou osobou: 29% ; 24%
- neměli pohlavní styk: 47% ; 47%

Všechny další zjištěné charakteristiky souboru respondentů i s podrobným komentářem a autentickým výpisem odpovědí respondentů, jejich pocitů, prožívání jejich života apod. jsou uvedené v diplomové práci Život a pocity nekrimálních pedofilů (Žák, 2012a).

Ze zjištěných dat vyplývají následující vybrané **problémové okruhy**:

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 1: Nedostatečná preventivní práce s mladými pedofily, nedostupnost informací a negativní náhled veřejnosti na pedofilii přispívá ke špatnému psychickému stavu mladých jedinců, kteří zjišťují zaměření své sexuální orientace směrem k dětem, což může mít za následek kromě zvýšeného rizika sebevraždy i zvýšení rizika pohlavního zneužívání dětí z jejich strany. Z dotazníku totiž mimo jiné vyplývá:

Respondenti uváděli svůj věk, kdy zaznamenali **první indicie, že by mohlo být „něco jinak“**, v rozmezí 7 až 18 let, **nejčastěji ve 13 letech**. To potvrzuje naše předchozí domněnky, že člověk si všimne prvních projevů odlišné sexuální orientace nejčastěji na začátku puberty.

Respondenti sami sobě přiznali odlišnou sexuální orientaci ve věku v rozmezí 12 až 36 let, **průměrně i nejčastěji v 17 letech**.

Celkem 6 (17%) respondentů starších 15 let mělo sexuální kontakt s osobou pod 15 let (uveden je věk respondenta a věk dítěte v době sexuálního kontaktu, jednotliví respondenti jsou odděleni středníkem): 17-10, 17-14; 16-8; 20-7, 20-8; 18-10; 15-12; 19-7. Jednalo se o 3 případy masturbace dítěte a 3 případy orálního uspokojování dítěte. 3 respondenti byli trestně stíháni, 3 zůstali bez trestního stíhání. **Průměrný věk respondentů při deliktu byl 18 let!**

Připomeňme, že pedofilové obvykle narážejí při rozpoznávání svého sexuálního zaměření na několik zcela základních problémů, které jim mohou zpracování a vyrovnávání se se skutečností, že je jejich sexualita zaměřena na děti, velmi komplikovat. Patří sem například negativní náhled společnosti na pedofily a pedofilii, který vychází z předsudečného opovrhování pedofily jako skupinou lidí, kteří zneužívají děti – toto neinformovanou veřejností ztotožnění pojmu pedofilie s pohlavním zneužíváním dětí je tak silné, že i když

mladý člověk podvědomě cítí, že se mu líbí / že jej přitahují děti, neztotožní svoje cítění s pojmem pedofilie, protože dětem ubližovat nechce, naopak většinou cítí velkou krásu, když nějaké dítě vidí, a tudíž si nepřizná, že by mohl být pedofil. Pedofilům může proto zjištění odlišné sexuální orientace způsobit značné těžkosti. V dotazníku uvedlo celkem **83% respondentů, že v minulosti zažilo (64%) nebo v současnosti zažívá (19%) období depresí či sklonů k sebevraždě**, jen 17% respondentů takové období neuvádí. Tato skutečnost se dá považovat za významný rizikový faktor, který může kromě možných sebevražedných sklonů mít za následek i spáchání deliktu. Z hlediska možného spáchání deliktu ze strany pedofilů považují za obecně nejrizikovější faktor nepříznivý duševní stav pedofila – jedinec s nedostatkem empatie, sebeovládání, sounáležitosti se společností, s nedostatkem dobré vůle a úcty k ostatním, zejména dětem, s manipulativní povahou, nedostatkem sebereflexe a vnímání společenských poměrů či signálů z okolí, dále **jedinec, který neví, že jeho erotické preference směřují k dětem**, ale také především **jedinec, který nemá co ztratit – který nemá přátele, smysl života a který cítí odsouzení za svoje erotické cítění**, aniž by předtím někdy dětem ublížil, je dle mého názoru svému okolí a především dětem opravdu nebezpečný (Žák, 2012b).

Z výše uvedených faktů vyvstává následující základní problémový okruh: **Nedostatečná preventivní práce s mladými pedofily, nedostupnost informací a negativní náhled veřejnosti na pedofilii může mladým lidem, kteří zjišťují, že je jejich sexualita zaměřena směrem k dětem, způsobit řadu naprosto zbytečných komplikací a co je zásadní – může přispět k tomu, že tento člověk zneužije dítě.** Jako jedno z možných řešení, jak takové situaci předejít, vidíme nejen v osvětě veřejnosti, ale také v poskytnutí objektivních informací o parafilii již lidem v pubertě, a to zařazením stručných informací o pedofilii (či obecně o sexuálních deviacích) do sexuální výchovy; 97% respondentů našeho dotazníku je pro **povinné zařazení informací o pedofilii do sexuální výchovy na 2. stupeň ZŠ**. Připomeňme, že první indicie odlišné sexuální orientace uváděli respondenti průměrně ve 13 letech, přiznání si odlišné sexuální orientace uvádějí v 17 letech a ti, kteří uvedli spáchání deliktu, spáchali delikt průměrně v 18 letech, tedy v době, kdy svou sexuální orientaci teprve odhalovali. **Zařazení objektivních informací o pedofilii do sexuální výchovy na 2. stupni ZŠ proto považujeme za velmi potřebné a domníváme se, že by se tak mohlo mnohým deliktům ze strany „mladých“ a se svou sexualitou „nevyrovnaných“ pedofilů předejít.**

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 2: Neexistuje literatura, která by pedofilům sdělila, co je ve vztahu k dětem dobré nebo špatné a proč.

72% respondentů našeho dotazníku uvedlo, že **vnímá nedostatek odborné literatury pro pedofily**. Dobrým důvodem, proč by měla nějaká literatura pro pedofily existovat, je i fakt, že **22% respondentů uvedlo, že ze strany dítěte dobrovolný a dítětem chtěný sexuální kontakt NEMŮŽE tomuto dítěti ublížit**. Myslíme si proto, že by pedofilové měli mít k dispozici nějaký edukační materiál, který jim kromě obecných informací mimo jiné také zdůvodní, na co by si ve vztahu k dětem měli dát pozor, čeho by se měli vyvarovat, co je ve vztahu k dětem dobré a co špatné, jak by se měli k dětem v některých obecných situacích chovat, a také čím vším mohou dítěti ublížit, vč. skutečnosti, že i

dobrovolný a dítětem chtěný sexuální kontakt může dítěti ublížit. Jako jedno z možných řešení vidíme přímou edukaci pedofilů jednak prostřednictvím „příručky pro pedofily“, kterou plánujeme ve spolupráci s odborníky sexuology a psychology vytvořit, ale také prostřednictvím internetových komunit pedofilů, které jsou proti jakýmkoliv sexuálním kontaktům s dětmi – příkladem takové internetové komunity je např. Československá pedofilní komunita (ČEPEK, 2012).

PROBLÉMOVÝ OKRUH č. 3: Pedofilové se bojí vyhledávat odbornou pomoc.

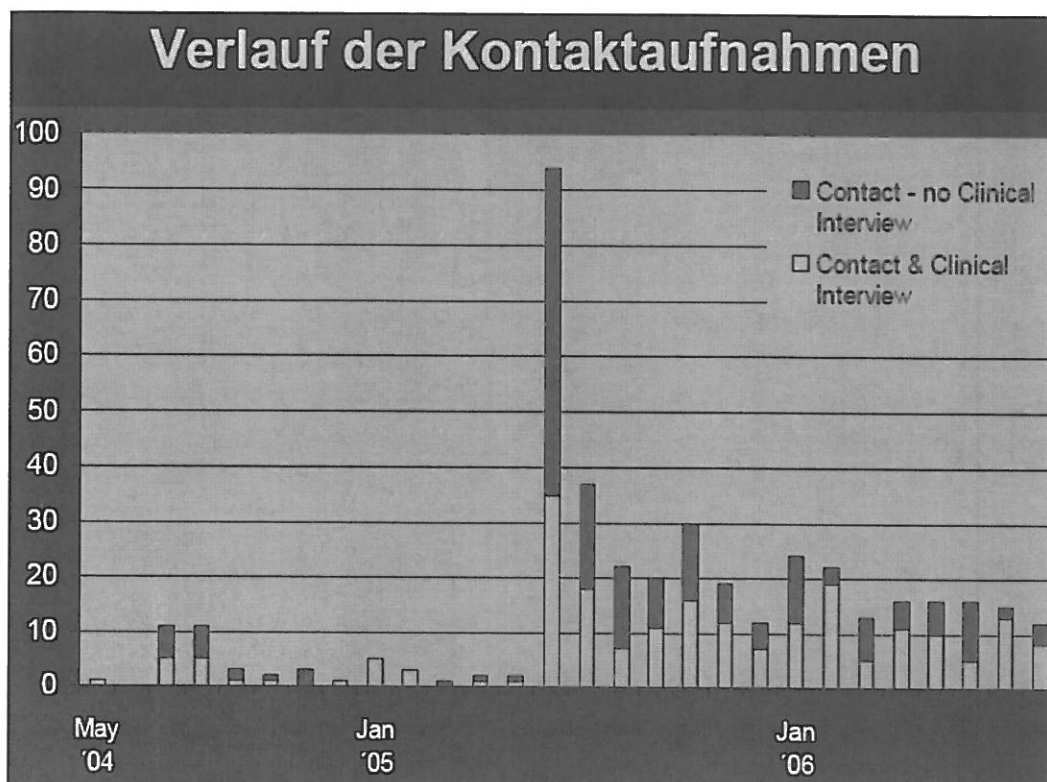
Tento problémový okruh úzce souvisí s problémovým okruhem č. 1. **Aby se pedofilové nebáli vyhledávat odbornou pomoc, nesměli by mít pocit, že když se někomu se svou odlišnou sexuální orientací svěří, tak okamžitě je bude daný jedinec považovat za dětem nebezpečnější a z tohoto titulu bude požadovat, aby se jakémukoliv sociálnímu kontaktu s dětmi vyhýbali.** Pokud se nikomu nesvěří, tak jim toto nehrozí.

V dotazníku 77% respondentů uvedlo, že by uvítali anonymní internetovou poradnu, 54% respondentů vyjádřilo, že by uvítali individuální poradenství ve specializovaném poradenském centru (kamenná pobočka), kde by dle názoru 81% respondentů vedle odborníka sexuologa nebo psychologa, kteří by k pedofilům přistupovali bez předsudků, měl ideálně také působit z důvodu lepšího vcítění se do problémů klientů stejně zaměřený odborně proškolený pedofil.

V tomto ohledu velmi vítám aktivitu pana Jiřího Fx100d (2012) a přikládám jeho komentář: „Nedávno jsem se dočetl v jednom článku (iDnes.cz, 2012), který pojednával o vzácném onemocnění zvaném tuberózní skleróza, jak se jedna z maminek dítěte postiženého touto nemocí svěřila, že jí velmi pomohla zahraniční asociace této nemoci a její web. Získala zde nejen cenné informace a kontakt na odborníky, ale nejvíce ocenila fakt, že zjistila, že „v tom není sama“. Pedofilie žádnou podobnou asociaci pro pomoc lidem, kteří jsou jejími nositeli, nemá a dosud neexistovalo místo, kde by pedofilové mohli nalézt anonymní odbornou pomoc, objektivní informace o pedofilii (a ne jen o jejích možných patologických projevech) nebo třeba jen to, že nejsou jediní s tímto problémem. Na internetu jsem proto založil webovou stránku www.pedofilie-info.cz, na které mají pedofilové možnost nejen nalézt informace, životní příběhy jiných pedofilů nebo možnost diskutovat s jinými pedofily pomocí fóra či chatu, ale naleznou zde i možnost položit anonymní dotaz vybraným sexuologům pomocí internetové poradny.“

Jediná anonymní internetová poradna v ČR i na Slovensku, která se specializuje na pedofilii a ve které odpovídají i někteří sexuologové, funguje tedy od listopadu 2011 právě na stránkách Československé pedofilní komunity www.pedofilie-info.cz (ČEPEK, 2012). Prozatím bylo prostřednictvím poradny položeno 23 dotazů, přičemž na stránky od jejich založení přišlo již mnoho „nových“ pedofilů, kteří zjišťují, že se svým „problémem“ nejsou sami. Stránka rovněž pomáhá i lidem, kterým se pedofil svěřil, nebo lidem, kteří mají podezření, že někdo z jejich okolí by mohl být pedofil. Považuji proto tuto ojedinělou aktivitu pana Jiřího a jeho dalších několika spolupracovníků za velmi prospěšnou. Další formy pomoci jsou zatím spíše hudbou budoucnosti, nicméně spolupráce s některými sexuology je již nyní na velmi dobré úrovni.

Ještě bych chtěl zmínit jednu inspiraci z hlediska naznačené preventivní práce s potenciálními parafiliky. V červnu roku 2005 proběhla kampaň institutu sexuálních věd a sexuální medicíny univerzity v Berlíně pod vedením Klause M. Beiera (2007; in Goecker, 2007). Kampaň proběhla formou plakátů, billboardů a televizních spotů (Youtube.com). Z grafu (in Goecker, 2007) pod tímto odstavcem je patrné, že po začátku kampaně proběhl znatelný nárůst kontaktů ze strany pedofilně zaměřených osob.

Možná by nebylo špatné, kdyby jednou mohla nějaká podobná kampaň proběhnout i u nás v ČR nebo na Slovensku – jistě by více pedofilů získalo odvahu kontaktovat odbornou pomoc, což považuji hned vedle osvěty veřejnosti za jednu z velmi žádoucích možností prevence pohlavního zneužívání dětí z jejich strany. Věřím však, že právě lepší informovanost veřejnosti povede k tomu, že se pedofilové nebudou muset tolik bát někomu (např. sexuologovi nebo kamarádovi) se svěřit se svou odlišnou sexuální preferencí, což by v konečném důsledku mohlo implikovat nejen spokojenější život lidí, kteří za svou deviaci nemůžou, ale především možný přínos ve smyslu **zvýšení prevence a ochrany dětí před pohlavním zneužíváním**.

Podrobnější informace o dalších aspektech pedofilie a jevů s ní souvisejících se můžete dočíst v již zmiňované bakalářské (Žák, 2009) či diplomové (Žák, 2012a) práci, které jsou obě veřejně dostupné v online Archivu závěrečných prací studentů Masarykovy univerzity na adrese <http://is.muni.cz>.

Kontakt na autory:

Mgr. Karel Žák, email: karelzak@kazaweb.cz, web: <http://is.muni.cz/osoba/174448>

PhDr. Jitka Reissmannová, email: jituler@post.cz, web: <http://is.muni.cz/osoba/23275>

Použitá literatura:

- BEIER, Klaus M., Gerard A. Schaefer, David Goecker, Janina Neutze, Christoph J. Ahlers. *Das Präventionsprojekt Dunkelfeld (PPD)* [online]. In: Berliner Ärzte, 7/2007, str. 32-35. Dostupné na Internetu: <http://www.berliner-aerzte.net/pdf/bae0707_032.pdf>.
- BRIERE, J., RUNTZ, M. *University males' sexual interest in children: predicting potential indices of „pedophilia“ in a nonforensic sample*. In: Child Abuse & Neglect, Vol. 13. 1989, str. 67–75. Dostupné na Internetu: <<http://web.uvic.ca/psyc/runtz/CANpaper1989.pdf>>.
- CAPPONI, V., HAJNOVÁ, R., NOVÁK, T. *Sexuologický slovník*. Grada. Praha, 1994. ISBN 80-7169-115-1.
- ČEPEK. *Československá pedofilní komunita – informační web o pedofilii* [online]. 2012. Dostupné na Internetu: <<http://www.pedofilie-info.cz>>.
- FIFKOVÁ, Hana. *O sexu s Hankou: kapitola Líbí se mi děvčátka (pedofilie)*. Grada. Praha, 1998. ISBN 80-7169-673-0. Dostupné na Internetu: <<http://kasz.sweb.cz/fifk.rar>>.
- FREUND, K. *Diagnosing heterosexual pedophilia by means of a test for sexual interest*. In: Behaviour Research And Therapy, Volume 3. 1965, str. 229–234.
- FREUND, K., MCKNIGHT, C., K., LANGEVIN, R., CIBIRI, S. *The female child as a surrogate object*. In: Archives of Sexual Behavior, Volume 2, Number 2. 1972, str. 119–133. Dostupné na Internetu: <<http://www.springerlink.com/content/v66171483501517j>>.
- FX100D, Jiří. Kontakt: Email: fx100d@centrum.cz, ICQ: 403-064-903, Web: *Jirkova stránka* [online]. 2012. Dostupné na Internetu: <<http://www.fx100d.cz>>.
- GOECKER, David. *Präventive Therapie für Pädophile Männer* [online]. 20. 11. 2007. Dostupné na internetu: <http://www.maennerzentrum.de/Vortrag_Dr._med_Goecker_Charit%E8_20.11.07.pdf>. TANĚV, P. *Pedofil umí, co my ne*. In: Reflex 38/2008, 18. 9. 2008. Dostupné na Internetu: <<http://www.reflex.cz/Clanek33669.html>>.
- HALL, G. C N., HIRSCHMAN, R., OLIVER, L. L. *Sexual Arousal and Arousability to Pedophilic Stimuli in a Community Sample of Normal Men*. Behavior Therapy 26, 1995, str. 681–694. Dostupné na Internetu: <http://www.ipce.info/ipceweb/Library/97-048_article.html>.
- HUČÍN, J. *Slovo deviate nemám ráda*. Rozhovor s H. Fifkovou. In: Psychologie dnes. Ročník 8, číslo 11, 2002.
- iDNES.cz. *Syn měl už před narozením nádory na srdci, má tuberózní sklerózu* [online]. 8. 2. 2012. Dostupné na Internetu: <http://ona.idnes.cz/syn-mel-uz-pred-narozenim-nadory-na-srdci-ma-tuberozni-skleroza-pwv-/zdravi.aspx?c=A120206_111707_zdravi_pet>.
- KOLÁŘ, Petr. *Weiss: Pedofilové jsou nejlepší učitelé* [online]. Rozhovor pro Lidové noviny, 12. 6. 2008. Dostupné na Internetu: http://www.lidovky.cz/weiss-pedofilove-jsou-nejlepsi-ucitele-fcn-/ln_domov.asp?c=A080612_090736_ln_domov_fho>.
- KRAFFT-Ebing, R. von. *Psychopathia Sexualis*. Původní vydání: Verlag von Ferdinand Enke. Stuttgart, 1886. 14. vydání: Alfred Fuchs. Wien, 1912. Kopie 14. vydání: Matthes & Seitz. Berlin, 1997, ISBN 3-882-21351-5. Dostupné na Internetu: <http://commons.wikimedia.org/wiki/Krafft-Ebing_Psychopathia_Sexualis>.
- KRAUS, Jiří a kol. *Nový akademický slovník cizích slov*. Academia. 1. vydání. Praha, 2005, 879 stran. ISBN 80-2001-351-2.
- KUTCHINSKY, B. *Pornography and its Effects in Denmark and the United States: A Rejoinder and Beyond*. In: Comparative Social Research. Volume 8. 1985, str. 301–330.

LEVINE, J. *Harmful to Minors: The Perils of Protecting Children From Sex*. University of Minnesota Press. 2002, str. 25. ISBN 978-0-8166-4006-5. Dostupné na Internetu: http://www.ipce.info/library_3/files/levine/lev_ex.htm.

NOVINKY.cz *Až 90 procent případů zneužívání dětí nezpůsobují pedofilové* [online]. 10. 10. 2007. Dostupné na Internetu: <http://www.novinky.cz/zena/vztahy-a-sex/124292-az-90-procent-pripadu-zneuzivani-deti-nezpusobuji-pedofilove.html>.

MÁTE SLOVO. *Jak děti ochránit před sexuálním zneužíváním na táborech a v kroužcích?* Česká televize, vysílání ČT1, 29. 5. 2008 21:40, moderuje Michaela Jílková. 22. minuta. Dostupné na Internetu: <http://www.ceskatelevize.cz/ivysilani/208572230800017-mate-slovo/>.

NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Zpověď MF DNES: Jsem pedofil a učin.* In: Mladá fronta DNES, 10. 11. 2007. Dostupné na Internetu: http://zpravy.idnes.cz/zpoved-mf-dnes-jsem-pedofil-a-ucim-dl0-domaci.asp?c=A071109_152603_domaci_ton.

NEJEZCHLEBOVÁ, L. *Mou dceru miluje pedofil.* In: Týden 6/2010. Dostupné na Internetu: http://kasz.sweb.cz/Tyden_06-2010.pdf. Online rozhovor *Pedofil budu až do smrti, odpověď Petr čtenářům* je dostupný na Internetu: http://www.tyden.cz/rubriky/lide/o-kom-se-mluvi/pedofil-budu-az-do-smrti-odpovedel-petr-ctenarum_158227.html.

SMILJANICH, K., BRIERE, J. *Self-Reported Sexual Interest in Children: Sex Differences and Psychosocial Correlates in a University Sample*. California State University, Dominguez Hills, 1996. Dostupné na Internetu: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/8870214>.

TOMANOVÁ, Lucie. *Diagnóza: Sexuální deviant.* In: Reflex, 45/2009. Dostupné na Internetu: <http://www.regresniterapie.com/blog/clanky/diagnoza-sexualni-deviant/>.

TROJAN, O. *Pár slov k dětské pornografii* [online]. 2007 [cit. 28. října 2008]. Dostupné na Internetu: <http://www.sexualne.cz/novinky/?id=80>.

VOGT, Horst. *Pedophilia: The Leipziger Study of the Social and Psychical Situation of Pedophilic Men*. Anglický překlad originálu: *Pädophilie: Leipziger Studie zur gesellschaftlichen und psychischen Situation pädophiler Männer*. Pabst Science Publishers, Lengerich, 2006. ISBN 978-3-89967-323-4. Dostupné na Internetu: http://www.ipce.info/host/vogt/vogt_content.htm.

WEISS, Petr. *Sexuální deviace*. Portál. Praha, 2002. ISBN 80-7178-634-9.

WIKIPEDIE, otevřená encyklopedie. *Pedofilie* [online]. Poslední aktualizace 20. 8. 2012 23:32 [cit. 30. 10. 2012]. Dostupné na internetu: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Pedofilie>.

WILSON, G. D., COX, D. N. *The Child-Lovers: A Study of Paedophiles in Society*. Peter Owen Publishers, 1983. ISBN 0-7206-0603-9. Dostupné na internetu: http://www.ipce.info/host/wilson_83/.

YOUTUBE.com. *Lieben sie kinder mehr, als ihnen lieb ist?* [online]. TV spot. Dostupné na Internetu: <http://www.youtube.com/watch?v=vSvrDjOh2dc>.

ŽÁK, Karel. *Pedofilie: bakalářská práce*. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra rodinné výchovy a výchovy ke zdraví. Brno, 2009, 78 stran. Vedoucí bakalářské práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová. Dostupné na Internetu: http://is.muni.cz/th/174448/pedf_b/.

ŽÁK, Karel. *Život a pocity nekriminálních pedofilů: diplomová práce*. Masarykova univerzita, Pedagogická fakulta, Katedra výchovy ke zdraví. Brno, 2012a, 135 stran. Vedoucí diplomové práce: PhDr. Mgr. Jitka Reissmannová, Ph.D. Dostupné na Internetu: http://is.muni.cz/th/174448/pedf_m/.

ŽÁK, Karel. *Rizikové situace* [online]. Citace kapitoly z diplomové práce. 2012b. Dostupné na Internetu: <http://www.pedofilie-info.cz/odborna-knihovna/rizikove-situace/>.

Příloha č. 2 – Text doporučených dopisů, zaslaných redaktorům Markétě Chaloupské a Jankovi Kroupovi v pátek dne 25. 7. 2014 prostřednictvím České pošty a doručených v pondělí 28. 7. 2014 a v úterý 29. 7. 2014 Českému rozhlasu

š dne 25.7.2014

pan redaktor
Janek Kroupa
Český rozhlas
Vinohradská 12
120 99 Praha 2

Věc – Vyjádření nesouhlasu (resp. odvolání souhlasu) s použitím (šířením) záznamu mého hlasu jakožto projevu osobní povahy, pořázeného s mým souhlasem dne 24.7.2014 ve studiu budovy Českého rozhlasu Ostrava

Vážený pane redaktore Kroupo,
chtěl bych se vyjádřit ke včerejšímu rozhovoru. Měl jsem domluven rozhovor s paní redaktorkou Chaloupskou, nikoliv s Vámi. Nicméně na místě jsme na základě situace k rozhovoru nakonec svolili. To, že mě paní redaktorka Chaloupská neinformovala, že se rozhovoru budete účastnit i Vy, považuji za velice neseriózní. Stejně tak považuji některé Vaše otázky za útočné a rovněž neseriózní. Již jsem dával několika médiím vyjádření, nikdy jsem se však nesetkal s tím, že by mě redaktor neinformoval předem o skutečném záměru, za kterým je rozhovor činěn. Z mého pohledu je evidentní, že Vaším záměrem nebylo natočit reportáž o pedofilii a jejím vnímání u veřejnosti, jak paní redaktorka Chaloupská původně psala, ani Vás nezajímalo, čemu se po odborné stránce věnuji, spíše si myslím, že hlavním cílem bylo zdiskreditovat web ČEPEK na základě sekce fotografií, seznamky a toho, že na web mají přístup i děti.

V této souvislosti, protože nevím, jakým způsobem by byla nahrávka použita (nebo spíše možná "zneužita", protože Vám nyní nemohu věřit), Vám i paní redaktorce Chaloupské sděluji, že **nesouhlasím s použitím (šířením) záznamu svého hlasu v souvislosti s mou osobou v jakékoliv reportáži**, pokud byste jej zamýšleli použít.

Pokud byste moje předchozí jednání a můj souhlas s pořízením záznamu rozhovoru považoval Vy i paní redaktorka Chaloupská i za můj souhlas s použitím (šířením) tohoto záznamu, pak tento **souhlas s použitím (šířením) záznamu hlasu své osoby tímto odvolávám podle § 87 Občanského zákoníku s okamžitou platností.**

Děkuji za pochopení.

S pozdravem

Mgr. Karel Žák

Poznámka: Tento text je kopií vyjádření nesouhlasu s použitím hlasu mé osoby, sděleného paní redaktorce Chaloupské telefonicky dne 25.7.2014 a téhož dne zaslaného rovněž prostřednictvím emailové pošty na Vaši adresu: janek.kroupa@rozhlas.cz

Vložení tohoto dokumentu do obálky jakožto i její zanesení na pobočku České pošty jako svědek potvrzuje svým podpisem moje matka MUDr. Hana Žáková.

V Havířově dne 25.7.2014

paní redaktorka
Markéta Chaloupská
Český rozhlas
Vinohradská 12
120 99 Praha 2

Věc – Vyjádření nesouhlasu (resp. odvolání souhlasu) s použitím (šířením) záznamu mého hlasu jakožto projevu osobní povahy, pořízeného s mým souhlasem dne 24.7.2014 ve studiu budovy Českého rozhlasu Ostrava

Vážená paní redaktorko Chaloupská,
chtěl bych se vyjádřit ke včerejšímu rozhovoru. Měl jsem domluven rozhovor s Vámi, nikoliv s panem Kroupou. Nicméně na místě jsme na základě situace k rozhovoru nakonec svolili. To, že jste mě neinformovala, že se rozhovoru bude účastnit i pan Kroupa, považuji za velice neseriózní. Stejně tak považuji některé otázky pana Kroupy za útočné a rovněž neseriózní. Již jsem dával několika médiím vyjádření, nikdy jsem se však nesetkal s tím, že by mě redaktor neinformoval předem o skutečném záměru, za kterým je rozhovor činěn. Z mého pohledu je evidentní, že Vaším záměrem nebylo natočit reportáž o pedofilii a jejím vnímání u veřejnosti, jak jste původně psala, ani Vás nezajímalo, čemu se po odborné stránce věnuji, spíše si myslím, že hlavním cílem bylo zdiskreditovat web ČEPEK na základě sekce fotografií, seznamky a toho, že na web mají přístup i děti.

V této souvislosti, protože nevím, jakým způsobem by byla nahrávka použita (nebo spíše možná "zneužita", protože Vám nyní nemohu věřit), Vám i panu Kroupovi sděluji, že **nesouhlasím s použitím (šířením) záznamu svého hlasu v souvislosti s mou osobou v jakékoliv reportáži**, pokud byste jej zamýšleli použít.

Pokud byste moje předchozí jednání a můj souhlas s **pořízením** záznamu rozhovoru považovala Vy i pan Kroupa i za můj souhlas s **použitím (šířením)** tohoto záznamu, pak tento **souhlas s použitím (šířením) záznamu hlasu své osoby tímto odvolávám podle § 87 Občanského zákoníku s okamžitou platností.**

Děkuji za pochopení.

S pozdravem

Mgr. Karel Žák

Poznámka: Tento text je kopií vyjádření nesouhlasu s použitím hlasu mé osoby, sděleného Vám telefonicky dne 25.7.2014 a téhož dne zasláného rovněž prostřednictvím emailové pošty na Vaši adresu: marketa.chaloupska@rozhlas.cz

Vložení tohoto dokumentu do obálky jakožto i její zanesení na pobočku České pošty jako svědek potvrzuje svým podpisem moje matka MUDr. Hana Žáková.

Příloha č. 3 – Český rozhlas – seriózní médium? Reakce na reportáže Českého rozhlasu ze dne 30. 7. 2014, autor: Mgr. Karel Žák

Dostupné online: <http://www.pedofilie-info.cz/cesky-rozhlas-seriozni-medium/>

Článek vyšel dne 2. srpna 2014 v reakci na [reportáže Českého rozhlasu](#) a [slovenského deníku SME](#) z předchozích dní.

Když se mi zhruba před 10 lety svěřil kamarád, kterého jsem velmi dobře znal, s tím, že se mu líbí malé holčičky, netušil jsem, co všechno toto jeho svěření přinese.

Tehdy jsem i já měl pod pojmem pedofil fixovanou představu člověka, který je dětem nebezpečný, který děti zneužívá nebo znásilňuje, zkrátka jediné, o co mu v životě jde, je mít s dětmi sex. Svěření kamaráda pro mě proto bylo dost šokující. On první tehdy použil pojem pedofil a zároveň mi vysvětlil, co to skutečně znamená (tedy, že pedofilie = erotická preference dětí). Nechal jsem si všechno vyložit, vysvětlit, zkrátka chtěl jsem jej vyslechnout, nechtěl jsem zklamat jeho důvěru. Popisoval mi, jak miluje 10tiletou dívku, do které se zamiloval, a že by jí nedokázal ublížit právě proto, že ji miluje. Znal jsem jeho i rodinu té dívky. Do představy pedofila tak, jak jsem ji tehdy měl sám vykonstruovanou, mi jeho povídání vůbec nezapadalo.

Ukázal mi nějakou odbornou literaturu, sám jsem pak také začal vyhledávat další, ale velice záhy jsem zjistil, že odborné literatury je velmi málo. Spíš to byly takové kraťoučké odstavečky, kde občas nějaký sexuolog sice o pedofilech napsal, že mají děti rádi, že mohou být dobrými učiteli nebo vedoucími volnočasových aktivit, ale záhy se zbytek textu věnoval pouze kriminálním případům – tedy těm pedofilům, kteří svou preferenci „neukočírovali“ a nějakému dítěti ublížili. Nejen v médiích a v obecném povědomí, ale i mnozí odborníci používali a někteří stále používají pojem pedofilie ve smyslu označení pohlavního zneužívání dětí. A bohužel, jak dokazuje i dnešní text ve slovenském deníku SME, stále existuje mnoho takových „odborníků“, které v pedofilovi vidí raději psychicky nemocného člověka, než lidskou bytost schopnou opravdové lásky.

Jako začínající student pedagogiky jsem postupně začal zjišťovat, že tabu kolem pedofilie má nedozírné rozměry. O tématu se jen velmi těžce s někým začínala diskuze. A pokud už se to povedlo, velmi často se nesla v duchu „vždyť je to úchyl, co jednou znásilní nějaké dítě, měl bys ho někam nahlásit.“ Za situace, kdy vidíte, jak je ONA šťastná, když je s ním, pro mne bylo něco takového nemyslitelné (jeho podrobnější životní příběh je v mé diplomové práci).

Téma mne nakonec natolik pohltilo, že jsem se rozhodl v rámci svého studia na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně věnovat tématu pedofilie v bakalářské práci (2009). Netušil jsem, že tato práce bude mít takový úspěch – záhy po jejím vydání jsem byl pozván na Kongres k sexuální výchově v Pardubicích (2009), kde se po přednesení mého referátu zvedl z pléna sexuolog MUDr. Kolan s tím, že by bylo dobré, kdyby referát zazněl i na Bohnických sexuologických dnech v Praze (2010).

Čeho že se onen referát týkal? Abychom si to mohli poctivě vysvětlit, musíme se vrátit zpět k mému kamarádovi. Ten první známky toho, že je s jeho sexualitou něco jinak, než by mělo být, vnímal od svých 13 let. Tehdy se mu podle jeho slov nejvíc líbily dívky ve věku 7-9 roků. Nechápal, proč tomu tak je, ale zároveň věděl, že kdyby se s tím někomu „pochlubil“, dotyčný by jej určitě označil za pedofila. V těch dívkách – holčičkách viděl, dle jeho slov, obrovskou krásu, kterou by nedokázal nijak poškodit, zničit, naopak cítil nevinnost, bezprostřednost, krásu a potřebu tuto krásu chránit. To je vlastně jedna ze základních charakteristik pedofilů. Toto všechno můj kamarád cítil už ve svých 13ti letech. Trvalo mu 7 let, než si uvědomil a záhy pak i přiznal, že je „na děti“, tedy že je pedofil – ve svých 20 letech se zamiloval do 10tileté dívky, o které již v tomto textu byla řeč. K přijetí tohoto zásadního zjištění mu tehdy významně pomohly webové stránky jiného pedofila – prostý web, který jen popisoval životní příběh.

Mnoho lidí si myslí – a je to velký mýtus, že pedofil cítí pouze fyzickou přitažlivost, touhu po fyzickém kontaktu, po sexu. Není tomu tak. Snad všichni pedofilové, se kterými jsem komunikoval, popisovali velice podobné pocity, jako když je dospělý člověk zamilovaný do věkově přiměřené osoby – na danou osobu neustále myslí, těší se ni, až ji uvidí, až si s ní bude moci popovídat. Je velkou křivdou ze strany společnosti, pokud redukuje pedofilně zaměřeného člověka pouze na nebezpečné „sexuální monstrum“. Pedofilové chovají k dětem city, a divili byste se, jak hluboké a vážné tyto city mohou být.

Po čase mne tento můj kamarád seznámil i s jinými jeho dalšími „kolegy“ pedofily, kteří seznamování se se svou odlišnou sexualitou prožívali velmi podobně, avšak v průběhu tohoto svého vnitřního coming outu zažívali mnohá velmi trýznivá úskalí. Mám-li jich pár vyjmenovat, pak to je především nemožnost si o tom, co cítí a prožívají, s někým promluvit, společenské ovzduší, kdy lidé obecně cokoliv, co je spojováno s pedofilií, velmi tvrdě odsuzují, výroky v diskuzích typu „všechny pedofily by měli nadoživotí zavřít, zastřelit, pověsit za koule do průvanu, jsou to ty největší zrudy, které nemají právo na život...“ a vlastně na nic. Ani na svou webovou stránku, jak se nyní zdá.

Setkal jsem se s mnohými, kteří v pubertě či adolescenci z výše uvedených důvodů buď přemýšleli o sebevraždě a nebo se ji i pokusili spáchat. Je možné, že ji někteří i úspěšně spáchali – z policejních statistik se však důvod natož erotická preference osob, jež si sáhli na život, zjistit nedá.

Referát na výše zmíněných konferencích se proto týkal následujících zjištění: S pedofilně zaměřenými lidmi se nijak preventivně nepracuje. S člověkem, který je pedofil, se většinou začne pracovat, až když už je pozdě – když spáchá sexuální delikt. Neexistuje žádná literatura, která by těmto lidem sdělila, jak mají se svou erotickou preferencí naložit, jak s ní mají žít. V závěru pak padla otázka: Nebylo by méně zneužitých dětí, kdybychom mladým lidem poskytli informace o tom, že oni sami nebo jejich kamarádi mohou být „jiní“?

Při diskuzích o pedofilech se mnoho lidí ohání „právy dětí“, i pan redaktor Kroupa se jimi při pořizování rozhovoru dne 24.7.2014 ve studiu Českého rozhlasu v Ostravě oháněl.

Jaksi už se ale zapomíná na to, že lidé s erotickou preferencí dětí se s touto vlastností rodí, tedy že to také kdysi byli a nebo, pokud jim je v současnosti méně než 18 let, aktuálně JSOU děti, přitom společnost těmto dětem žádnou pomoc nenabízí, nenabízí jim v podstatě vůbec nic – tedy vlastně ano, nabízí, ale pouze odsouzení, zavržení, „vykastrování“, doživotní detenci... nebo by bylo možná vůbec nejlepší, kdyby se nikdy ani nemohli narodit. Takové ovzduší vnímají ti kluci už třeba od těch 13ti let, kdy cítí, že jsou jiní.

Když si představím, že bych se narodil jako pedofil do současné společnosti, naskakuje mi husí kůže a dělá se mi nevolno. Jak bych s tím žil? Jak bych žil s vědomím vyvrhela společnosti, jak bych žil s vědomím, že jsem v měřítku mnoha lidí zrůdou? A to i za situace, kdy jsem nic nespáchal! Tím spíš, když si představím, že to prožívá 13ti, 14ti, 15tiletý kluk... tedy DÍTĚ, a to je podle Úmluvy o právech dítěte i podle pana Kroupy osoba až do věku 18 let.

Ve 13 letech ten kluk, mladý člověk ještě vůbec neví, co je to sexualita, jaké má projevy, teprve se s tím sám seznamuje – vnímá, kdo se mu líbí, cítí přitažlivost... nějakou dobu trvá, než si na projevy své sexuality zvykne a než se s ní sžije. Pokud však zjišťuje, že je jeho sexualita zaměřená na jiné, než očekávané objekty, pak se mu toto sžívání může značně zkomplikovat. I synovec Ester Janečkové, když zjišťoval, že je homosexuál, tyto komplikace, které byly způsobeny především homofobními reakcemi některých lidí z jeho okolí, neunesl a ve svých 14ti letech spáchal sebevraždu.

Mnoho pedofilně zaměřených lidí si odmítá přiznat, že jsou pedofilové. Necítí se být těmi zrůdami, o kterých píší v novinách a nebo slyší v rozhlase (dne 30.7.2014 dokonce i v tom Českém s velkým Č!). Teď si ale vezměte – tento člověk, který sice vnímá, že ho přitahují děti, ale odmítá si přiznat, že je pedofil, se třeba v 18 letech dostane do nějaké situace, na kterou není připravený, a náhlým pod návašem pudů, na jejichž reakci nebyl připraven, zneužije dítě. Všichni se na něho oboří, chtějí pro něho nejprísrnější potrestání. Přitom to, že je pedofil a jaké má toto sexuální zaměření úskalí, mu „společnost“ sdělí až v léčebně v rámci soudně nařízené léčby. Což je samozřejmě pozdě! Současnou situaci těchto mladých dospívajících pedofilů přirovnávám k tomu, jako kdybychom neplavce (pedofila) hodili do hluboké vody (mezi děti). Pokud ten člověk neví, jaká je jeho sexualita, jaké mohou být její projevy, pokud si nepřizná, že jeho erotické cítění směřuje k dětem, má jen velmi omezené možnosti se s touto svou odlišnou sexualitou naučit zacházet, a tedy pak je riziko, že spáchá delikt, mnohem vyšší. Společnost v podstatě ponechává náhodě, zda ten člověk to v sobě nějak zpracuje a delikt nikdy nespáchá, nebo zda se k němu potřebné informace nedostanou včas a on nakonec delikt spáchá.

Jeden příklad za všechny poskytl článek o odsouzených deviantech z havlíckobrodské léčebny, který vyšel v časopise Reflex (45/2009). Heterosexuální pedofil Radek v něm vyjádřil: „Celý život jsem cítil, že se mi líbí malé holky, ale nepřisuzoval jsem to deviaci.“ Že je pedofil, se dozvěděl až v léčebně ve svých 28 letech poté, co spáchal sexuální delikt: „Já se té diagnóze strašně bránil, protože jsem měl představu, že to znamená zneužívání a znásilňování dětí.“

Tedy po světě nám běhají pedofilové, kteří o sobě nevědí, že jsou pedofilové. Nebylo by lepší, kdyby to věděli? Nebylo by lepší, kdyby společnost těmito lidem umožnila poznání své odlišnosti, poznání rizikových situací, do kterých se mohou dostat? Domnívám se, že jedině pedofil, který o sobě ví, že je pedofil, se může naučit projevy své sexuality kultivovat a zároveň s nimi zodpovědně zacházet.

Pan Kroupa mi v ostravském studiu Českého rozhlasu na mou otázku, co má dělat 13letý kluk, který začíná cítit, že jej přitahují děti, odpověděl, že má jít k doktorovi. Tuto odpověď může, dle mého názoru, vyslovit pouze člověk, který postrádá k dětem – mladým dospívajícím lidem jakoukoliv empatii. Dítě v 7. třídě na základní škole, které začne zjišťovat, že je „jiné“, se půjde samo(?) svěřit nějakému doktorovi? To je, pane Kroupo, velmi naivní vize. Vzhledem k celospolečenskému negativnímu náhledu na pedofilii, vzhledem k tabu, které je kolem tohoto pojmu vytvořeno, se i dospělí lidé bojí dobrovolně navštívit sexuologa. Bojí se, že když se odborníkovi svěří, ten je někam nahlásí – vždyť neustále se v médiích dočteme zcela „oficiální“ výroky, že „pedofilie je trestná“. Bojí se, že bude evidován nejen v kartotéce lékaře, ale též v nějakém seznamu u zdravotní pojišťovny, a k těmto seznamům kdo ví kdo má přístup.

Pan Kroupa také argumentoval, že pedofilie má být tabu, protože z morálního hlediska společnosti je erotická náklonnost k dětem něco, co je špatné a nepatřičné. Vysvětloval jsem mu, že to tabu, které se kolem pedofilie vytváří, znemožňuje pedofilně zaměřenému člověku, aby si uvědomil, co je příčinou toho, že se mu líbí děti, a tím pádem znemožňuje, aby se učil se svou odlišnou sexualitou zodpovědně zacházet. Pan Kroupa ale trval na tom, že pedofilie má být tabu, protože podle něj to tabu děti chrání. Jenže to tabu děti nechrání, naopak, myslím si, že to tabu, které kolem pedofilie panuje, z důvodů, které se snažím v tomto textu vysvětlit, děti ochrany jednoznačně zbavuje a dělá situaci horší, než by mohla být.

Zajímavé je, že v reportáži Radiožurnálu nezazněla jediná zmínka, že se věnuji tématu pedofilie na odborné úrovni – jezdím na konference, přednášky, besedy, že upozorňuji na nedostatečnou preventivní práci s pedofily, že za diplomovou práci jsem obdržel Cenu děkana. Zato zazněly tak podstatné informace, jako například zda mám či nemám úsměv na tváři, nebo jak vypadá můj účes. Totiž původně jsem měl domluvený rozhovor pouze s paní redaktorkou Chaloupskou, která mě pravděpodobně záměrně neinformovala, že se rozhovoru zúčastní i pan Kroupa. Psala, že připravují pořad na téma pedofilie a jejím vnímání u veřejnosti. Nikdy jsem se styku s médií nebránil a v minulosti jsem již několik rozhovorů jak pro Český rozhlas, tak pro jiná média poskytl. Nenapadlo mě, že může ze strany zdánlivě seriózního média přijít předem připravený podraz.

Diskuze s panem Kroupou nebyla diskuzí – spolu s TeenBL, mladým 19letým čerstvě odmaturovaným mladíkem, který mluvil velice fundovaně, jsme se ocitli nikoliv ve studiu Českého rozhlasu v Ostravě, ale ve výslechové místnosti. Pan Kroupa s námi jednal velmi nadřazeně a také mi položil otázku, kterou bych od seriózního reportéra nečekal – zda (ne)jsem pedofil. Považuji za zcela neseřízní se na něco takového pozvaného hosta ptát, protože do toho zkrátka nikomu nic není. Dnes již vím, že v momentě, kdy padne taková

otázka, rozhovor končím – seriózní redaktor se totiž nebude zajímat o erotické preference svého hosta, naopak jej budou zajímat věci jiné a pro téma podstatnější.

Od samého začátku, kdy jsem se rozhodl tématu pedofilie věnovat, jsem si vědom, že pokud se budu jakýmkoliv způsobem snažit „obhajovat pedofilii“ nebo „obhajovat pedofily“, může mě někdo nařknout, že sám jsem pedofil. A nebo v tomto kontextu zaútočí třeba slovy „Vy se scházíte s pedofily a zároveň pracujete jako učitel na základní škole?“ To všechno si uvědomuji, nicméně i když jsem si pedagogiku zvolil jako záložní obor poté, co jsem skončil na VUT v Brně, svým způsobem mi přirostla k srdci – předávat mladým lidem vědomosti a zároveň je vést k zodpovědnosti a toleranci k druhým lidem, dávají mé práci hluboký smysl.

Když si představím, jak stojím před třídou, říkám si, že mezi těmi hochy může být i člověk, který třeba cítí svou sexualitu jinak než většina. Ve 13 letech tomu stěží může rozumět, tím spíš, že kdyby se mu náhodou líbily třeba děti z 1. stupně, s pojmem pedofilie si to nespojí, a i kdyby náhodou chtěl, pedofilie přece znamená pohlavní zneužívání dětí a on ty děti zneužívat nechce. Je mi velice líto všech těchto mladých lidí, toho, čím si musí projít, čím se trápí (a vyslechl jsem osobně již mnoho příběhů), takže po úspěchu s bakalářskou prací jsem se rozhodl tématu dál věnovat v diplomové práci a nyní i v doktorském studiu, do kterého jsem byl letos přijat, plně si uvědomujíc, že mi pokusy o nabourání společenského tabu kolem pedofilie mohou přinést komplikace.

Moje odborná činnost se již od počátku dotýká prevence pohlavního zneužívání dětí. Ta je dnes postavena pouze na informování dětí jako potenciálních obětí a na represi, která zasáhne případného pachatele. Děti varujeme před pedofily, přitom je vůbec neinformujeme, že i ony samy nebo jejich kamarádi mohou být těmi pedofily. Zcela se opomíjí jakákoliv preventivní práce s pedofilně zaměřenými lidmi. Všichni vlastně jen čekáme, zda/až spáchají delikt. Mnozí lidé přitom rovnou očekávají, že určitě jednou delikt spáchají, že je to jen otázkou času, a dokonce se může stát, že nakonec pedofilně zaměřený člověk spáchá delikt právě proto, protože je to od něj společností očekáváno a protože mu nikdo nenabídl jinou alternativu. Domnívám se, že sama společnost je spoluzodpovědná za některé delikty mladých dospívajících nebo adolescentních pedofilů. Však také výzkum, který jsem provedl v diplomové práci, potvrdil skutečnost, že vyrovnávání se se sexualitou zaměřenou na děti v kontextu současné společnosti skutečně způsobuje vyšší výskyt deliktů těchto osob právě kolem věku 18 let. Jinými slovy domnívám se, že preventivní práce s mladými pedofily může předejít pohlavnímu zneužívání dětí z jejich strany.

Ochrana dětí před pohlavním zneužíváním je vlastně můj hlavní motiv toho, proč se tématu pedofilie věnuji. Odpovídá tomu nyní i název mého projektu disertační práce – Sexuální výchova na základních a středních školách jako nástroj primární prevence pohlavního zneužívání dětí. Zkrátka a dobře – pedofil by se měl nejdřív naučit plavat (zacházet se svou sexualitou), respektive budu trochu kritičtější – společnost by jej měla naučit plavat, resp. měla by mu poskytnout tu možnost, aby se naučil plavat dřív, než bude vhozen do hluboké vody (mezi děti). Současná společenská konstrukce pojmu

pedofilie toto velice ztěžuje a nebál bych se říct, že v některých případech zcela znemožňuje.

V reakci na mé odborné práce mi napsalo již mnoho lidí, nejen pedofilů, ale i rodičů dětí, kteří zjistili, že jejich syn je pedofilně zaměřen. Děkovali mi, že jim moje práce pomohly s vyrovnáváním se s odlišnou sexualitou, v případě maminek synů tyto děkovaly, že jim moje práce pomohly pochopit, co jejich syn prožívá. Velkou zkušeností a zadostiučiněním pro mě byla situace, kdy se mi shodou okolností podařilo zachránit jedno konkrétní dítě před pohlavním zneužíváním ze strany svého nepedofilního otce právě na základě toho, že se tomuto tématu věnuji.

Proč v předchozí větě zdůrazňuji, že se jednalo o nepedofilního otce? Protože lidé si myslí, že každý pedofil zneužívá děti, a také, že každý, kdo zneužívá děti, je pedofil. Neplatí ani první, ani to druhé. Mezi pedofily je mnoho lidí, kteří děti nezneužívají, a nejsou dětem o nic víc nebezpeční, než kdokoliv jiný. Druhé tvrzení pak vyvrací pan prof. Weiss, který odhaduje, že přibližně 90% případů pohlavního zneužívání dětí nemají na svědomí pedofilové, nýbrž většinově sexuálně orientovaní lidé. Laikovi to může znít divně – proč by měl dítě zneužívat někdo, kdo je primárně zaměřen třeba na dospělé ženy? Jenže právě děti jsou zranitelnější, snadněji manipulovatelné a mohou tak někomu, kdo nevede uspokojivý partnerský život s dospělou ženou a zároveň je osobnostně či sociálně defektní, posloužit jako snadněji dostupný náhradní sexuální objekt.

Na konferencích jsem se vždy snažil být jakýmsi prostředníkem mezi Československou pedofilní komunitou a odborníky – sexuology, psychology. Těmto dvěma skupinám jsem se snažil najít k sobě cestu. Na konferencích proto se mnou téměř pravidelně vystupuje i zástupce komunity ČEPEK, který většinou popíše svůj životní příběh a zmíní se o tom, co jej nejvíc trápí.

Pedofily nejvíc trápí předsudečné odsouzení od společnosti. Ačkoliv se mnozí z nich snaží žít bezúhonný a spořádaný život, jakmile by se někomu svěřili, co cítí, riskují, že budou zaškátulkováni do stejné skupiny s těmi, kteří děti zneužívají. Jirka Fx100d se často v řečnické otázce zamýšlel, co pedofil od společnosti získá, když se bude celý život snažit žít v souladu se zákony a normami společnosti, když jej pak tato společnost stejně nakonec odsoudí?

Pedofilové mají strach přijít k odborníkům. Tím spíš, pokud se odborníci vyjadřují stylem paní sexuoložky MUDr. Růženy Hajnové – že pedofil vždy představuje pro dítě potenciální riziko. S tímto výrokem nesouhlasím, protože není úplný. **Každý člověk představuje pro dítě potenciální riziko**, bez ohledu na to, zda je nebo není pedofil. Nejvíce dětí je zabito rukou svých vlastních rodičů, v rodinách je také nejvíce týrání dětí, zanedbávání, ale i sexuálního zneužívání – podle Zory Duškové asi 60% případů pohlavního zneužívání dětí se děje přímo v rodinách.

Ještě jedna věc byla zmiňována – domény www.pedofilie-info.cz a www.nejenhomo.cz jsou zaregistrovány na moje jméno. Proč? Protože zřejmě nelze předpokládat, že by si nějaký pedofil z Československé pedofilní komunity tyto domény zaregistroval na jméno

svoje vlastní. Před asi dvěma lety byla hlavní doména webu ČEPEK registrována jedním z administrátorů na falešné údaje, jenže v podmínkách hlavního českého registrátora CZ.NIC stojí, že nebudou-li údaje pravdivé, může být registrace domény zrušena pro porušení podmínek. Z tohoto důvodu, aby web ČEPEK nemohl být zrušen z tak banálního důvodu, jakým je uvedení falešného jména v informacích o doméně, jsem souhlasil s tím, že domény budou zaregistrované na moje jméno. Na obsah webu pak dohlížejí administrátoři a moderátoři. Až na jednu výjimku všechny moderátory a administrátory znám osobně. Jsme v častém kontaktu a mimojiné jsme domluvení, kdyby někdo na webu dělal něco nelegálního, administrátoři či moderátoři mi předají potřebné údaje, a já podám trestní oznámení pod svým jménem. Již jsem takto podal za dobu provozu webu necelou desítku trestních oznámení, většinou se týkaly uvedení odkazu na dětskou pornografii.

Pan Kroupa při našem čtvrtetním rozhovoru v Ostravě považoval za velmi problematické diskuzní fórum, kde si v některých vláknech pedofilové radí, co je ještě v pořádku, co už je za hranou nebo jak projevit nebo neprojevit náklonnost k dětem a podobně. Říkal, že to považuje za návodné. Myslím si však, že přesně o tom by tento web měl být – pedofilové zde diskutují nad situacemi – těmi skutečnými, které se jim staly, ale i hypotetickými, které by se jim mohly stát, jak se v té či oné situaci zachovat, apod. Myslím si, že tato svépomoc je tou nejdůležitější a nejpřínosnější částí celého webu ČEPEK. Myslím si také, že administrátoři a moderátoři o provoz webu dbají skutečně dobře, o čemž svědčí vysoká úroveň diskuzí (jsou vždy slušné, bez vulgárních slov) a absence nevhodných řečí o dětech. Koneckonců v pravidlech webu mají psáno, že o dětech tolerují pouze slušnou diskuzi.

Nyní bych se chtěl dotknout z pohledu veřejnosti spíš citlivější, ale též mediálně vděčné záležitosti, a tou jsou ony tolik propírané fotografie dětí na „pedofilním“ webu. Pan Kroupa tvrdil, že celý web ČEPEK je v nevhodném sexuálním kontextu už jenom proto, že zkrátka je to web primárně pro pedofily. Nahlédnu-li však do sekce fotografií, co vidím? Překvapivě nacházejí se tam fotografie dětí a ne fotografie umyvadel, jak zmínil v diskuzi jeden z administrátorů. Pokud pedofilům tyto fotografie pomáhají prožívat jejich sexuální preferenci na fantazijní úrovni, proč by je tam nemohli mít? Osobně jsem si celou tu sekci prošel a co jsem našel? Fotografie oblečených dětí, fotografie nahých dětí... většinou umělecké akty, jindy momentky z běžných situací, tedy žádná dětská pornografie. Nevím, kterou fotografii pan Kroupa ukazoval soudní znalkyni, možná jsem se přehlédl, ale já jsem v celé sekci žádnou pornografickou fotografii, která by byla jednoznačně za hranou zákona, nenašel.

Protože jsem pochopil, že rozhovor poskytnutý dne 24.7.2014 nebyl ze strany pana Kroupy i paní Chaloupské seriózní diskuzí o problematice kolem pedofilie a jejím vnímání u veřejnosti, jak mi původně v emailu paní redaktorka Chaloupská psala, rozhodl jsem se o den později nesouhlasit s použitím záznamu mého hlasu ve vysílání. Načež mi paní Chaloupská sdělila, že tím, že jsem s natáčením rozhovoru souhlasil, jsem zároveň souhlasil i s jeho použitím v reportáži, čili že rozhovor každopádně odvysílají. Zaslal jsem tedy prostřednictvím emailové i doporučené pošty na adresu Českého rozhlasu v Praze odvolání souhlasu s použitím záznamu svého hlasu podle § 87 Občanského zákoníku, a to

s okamžitou platností. Žel zákony asi platí jen pro někoho, neb můj hlas byl v reportáži bez skrupulí použit.

Je evidentní, že reportáže Českého rozhlasu neměly za cíl vyvolat seriózní diskuzi o pedofilii a nebo dejme tomu diskuzi o existenci tohoto webu, jediným cílem bylo web ČEPEK zdiskreditovat. Pevně věřím, že policie vše prověří. Sám jsem na střeďeční telefonickou otázku redaktora Českého rozhlasu odpovídal, že jakožto člověku, na něhož jsou zaregistrovány domény, na kterých web běží, mně samozřejmě záleží na tom, aby zde bylo vše v rámci zákonných norem, a pokud se od policie dozvím, že by bylo třeba něco upravit nebo udělat jinak, neprodleně s tím seznámím administrátory, kteří se jistě podle toho zařídí.

Na závěr tohoto dlouhého pojednání, které je zároveň reakcí na veškeré mediální dění, které započaly reportáže Českého rozhlasu ze dne 30.7.2014, bych chtěl všem, kteří nemají pro pedofily tolik vlídných slov pochopení jako já, sdělit, ať si zkusí představit, co by dělali, kdyby ve 13ti letech zjistili, že je eroticky přitahují děti nebo kdyby se jim přišel svěřit třeba jejich 16letý nebo 17letý syn. Zatímco cesta za pochopením je náročná a zdlouhavá, odsoudit člověka okamžitě a zvláště na základě toho, co cítí, je velmi snadné. Věřím však, že se vždy najde dost lidí, kteří Vás – kluky zde z ČEPEKu, alespoň částečně pochopí, a že tento web bude naplňovat cíle, které koneckonců oceňuje i odborná veřejnost, v zastoupení například sexuologem MUDr. Trojanem, který se vyjadřoval dne 30.7.2014 ve 20 minutách Radiožurnálu, nebo na Slovensku paní sexuoložkou MUDr. Danicou Caisovou, která se zcela jasně vyjádřila pro deník SME.

Tento web je kromě své svépomocné funkce také pokusem přiblížit komunitu pedofilů běžným lidem ale i odborníkům – jediná anonymní sexuologická poradna v ČR i na Slovensku, ve které si domluvili spolupráci sami pedofilové, funguje právě na tomto webu. Právě na tomto webu se mohou dočíst informace, které se týkají jejich odlišnosti, veřejnosti tolik obávané. Chce si vzít někdo na svědomí, že tito pedofilové, kteří se zde snaží kultivovat své projevy, se budou sdružovat někde mimo veřejný prostor, mimo dohled „všech kamer“, někde v ilegalitě? Tato otázka se zde také nabízí.

V zahraničí, například v Kanadě, je takové ovzduší, které zcela znemožňuje pedofilům komukoliv se svěřit, protože jakýkoliv odborník tam má ohlašovací povinnost na člověka, který je považován za potenciální riziko pro děti. A tak se ptám: Chceme bojovat proti zneužívání dětí jakýmikoliv prostředky a za jakoukoliv cenu? Třeba i takovými, že budeme nezletilé děti (ve věku od 15 do 18 let) zavírat za to, že samy sebe vyfotily v zrcadle v erotické póze, čímž vytvořily dětskou pornografii? Budeme zavírat lidi za to, že si do šuplíku napíší svůj erotický sen (v případě textového přepisu erotického snu pedofila, případně doplněného malůvkou by se jednalo o výrobu dětské pornografie)? Zavedeme registr sexuálních násilníků tak, jako to mají v USA, do jehož evidence se dostane i 12leté dítě, jež sáhne mezi nohy svému osmiletému sourozenci, ihned je z rodiny v rámci „ochrany“ onoho osmiletého sourozence deportováno do „nápravného zařízení“ a následně, jakmile je mu 18, je záznam v registru sexuálních násilníků doživotně

zveřejněn? Toto jsou reálné příklady „boje“ proti pohlavnímu zneužívání dětí. Každý ze čtenářů nechť si na tyto i jiné otázky zodpoví sám.

Pevně věřím, že rýpnutí do „pedofilního tabu“ v podobě reportáží Českého rozhlasu, byť provedeného s jiným záměrem, nakonec přinese i pozitivní efekty – vždyť právě po odvysílání reportáží se na web ČEPEK přihlásilo mnoho „nových tváří“, kteří se doposud přihlásit zdráhali. Také je jasné, že pro příště si dám mnohem větší pozor na redaktory, kteří mě osloví – a poprvé bohužel musím zavést seznam redaktorů, se kterými již nikdy v budoucnu spolupracovat nebudu.

Promiňte mi za délku mého sdělení, ale nedokázal jsem všechny myšlenky vyjádřit stručněji. O něco stručněji se to povedlo paní redaktorce Haně Čákové z magazínu Respekt. Promiňte mi, že na její mnohem stručnější a přitom výstižný text odkazuji až na samém konci tohoto předlouhého příspěvku: Líbí se mi děti, ale nechci jim ubližovat (<http://respekt.ihned.cz/c1-61721810-libi-se-mi-deti-ale-nehci-jim-ublizovat>).

A zde pro zájemce výtah z mých prací poněkud odbornějšího charakteru: Pedofilie + výsledky výzkumu 2012 (<http://www.pedofilie-info.cz/pedofilie-vysledky-vyzkumu-2012/>).

Co říci na úplný závěr? Přeji tomuto webu mnoho úspěchů v plnění jeho cílů a více lidí, kteří třeba někdy jednou v budoucnu pochopí. Lidé by si měli uvědomit, že i pedofilové, kteří nepáchají trestnou činnost, jsou lidé se svými nezadatelnými lidskými právy. Že to jsou – jako všichni ostatní lidé – většinou slušní občané, kteří žijí spořádaný život. Nabídneme jim pomocnou ruku, nebo je zatratíme? Odpověď na tuto otázku je, jak se zdá, stále otevřená...

Článek mohou čtenáři komentovat na diskuzním fóru ČEPEK (<http://www.pedofilie-info.cz/forum/viewtopic.php?f=61&t=3464>).